X. évfolyam, 29. szám

1953. július 16.

Ludas Matyi

Bizonyos urak figyelmébe!

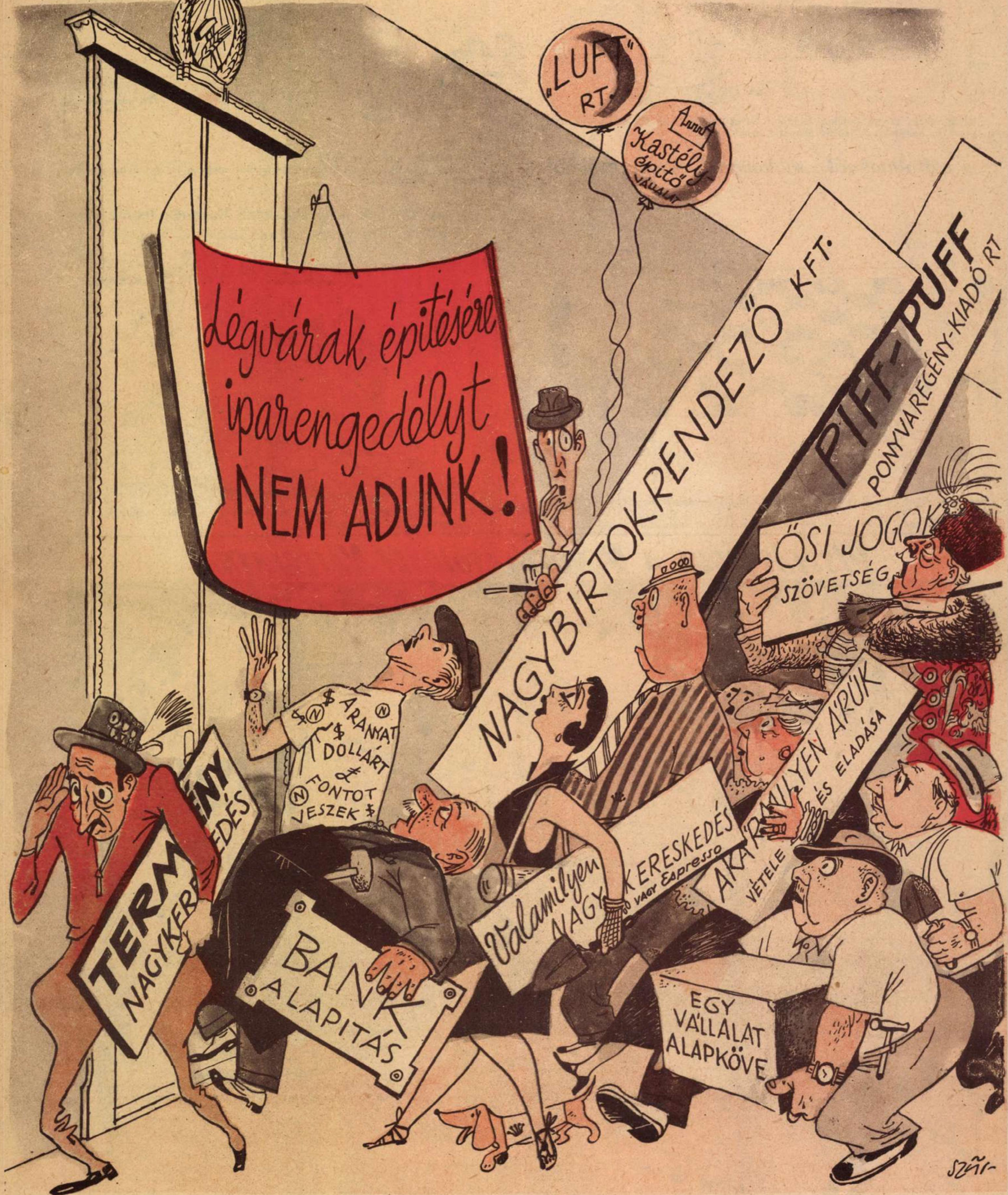
„LUFT" RT.
Kastély-építő" VÁLLALAT
Légvárak építésére iparengedélyt NEM ADUNK!
NAGYBIRTOKRENDEZŐ KFT.
PIFF-PUFF PONYVAREGÉNY-KIADÓ RT
ŐSI JOGOK SZÖVETSÉG
$ ARANYAT $ DOLLÁRT £ FONTOT VESZEK $
TERM ÉNY NAGYKER EDÉS
BANK ALAPITÁS
Valamilyen NAGY KERESKEDÉS VAGY Espresso
AKÁR ILYEN ÁRÚK VÉTELE ÉS ELADÁSA
EGY VÁLLALAT ALAPKÖVE
SZŰR-

nem így kell gondoskodni a dolgozókról !

ASVÁNYRÁRÓI LEGENDA

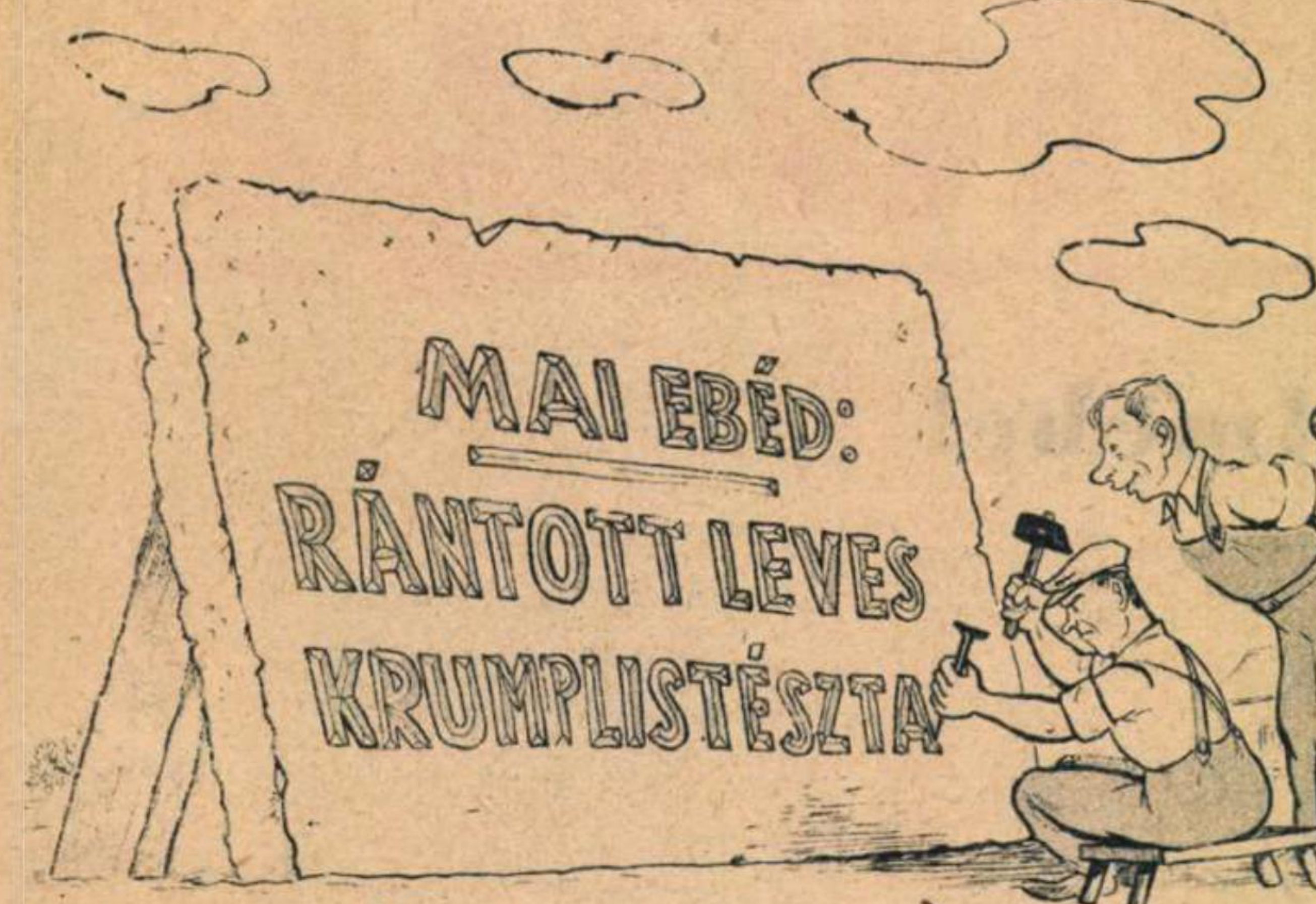
MAI EBÉD:
RÁNTOTT LEVES
KRUMPLISTÉSZTA

— Mit szólsz az újításomhoz, szaktárs? Mivel már hónapok óta ezt esszük, gondoltam, jó lesz, ha készítek egy időálló étlapot a konyha elé...

•

Egyes vállalatoknál „sakkoznak" a dolgozókkal

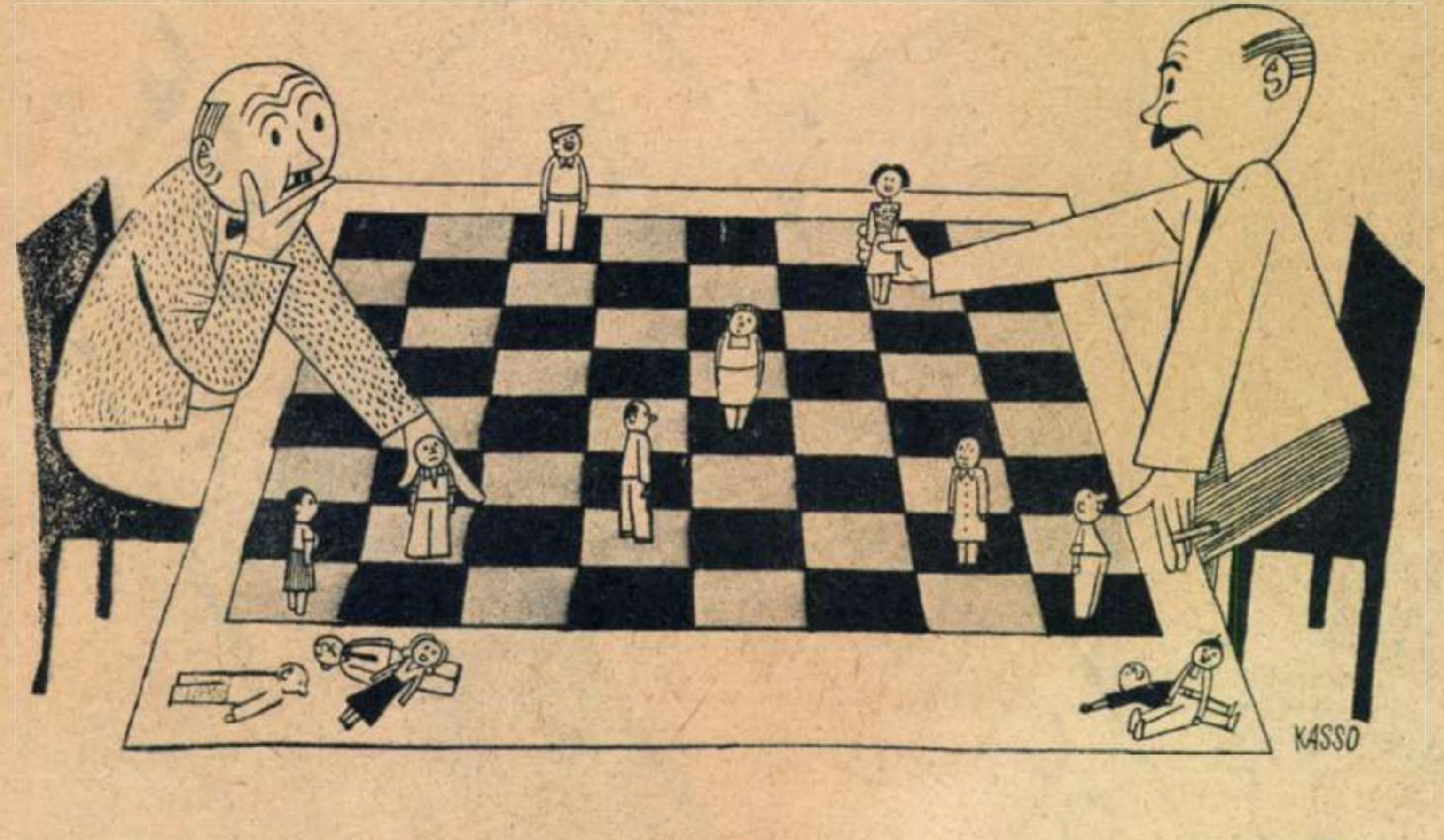

Igazgató: Akkor én a Kovaleket átteszem a bérelszámolóból az üzemi konyhára .. Maga jön...

Káderes: Én pedig fogom a Micikét és áthelyezem a számlázásból Bácsalmásra...

Ahol az igazgató elszakad a tömegektől

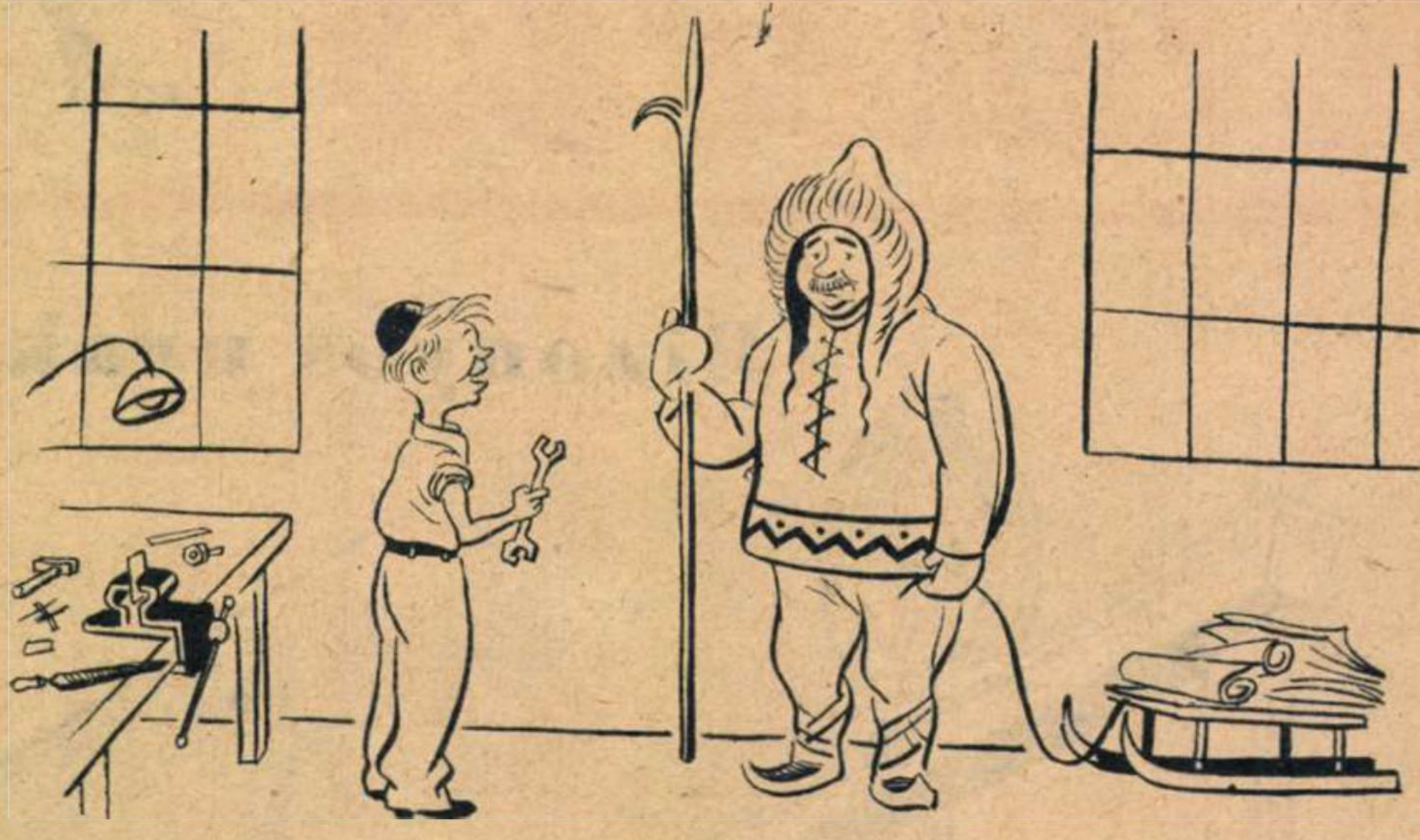

— Mi történt magával, szaki bácsi?

— Semmi különös... Az igazgató kartárshoz megyek be és ő nagyon fagyosan szokta fogadni a dolgozókat...

•

A KIK-nek nem szabadna ilyennek lennie

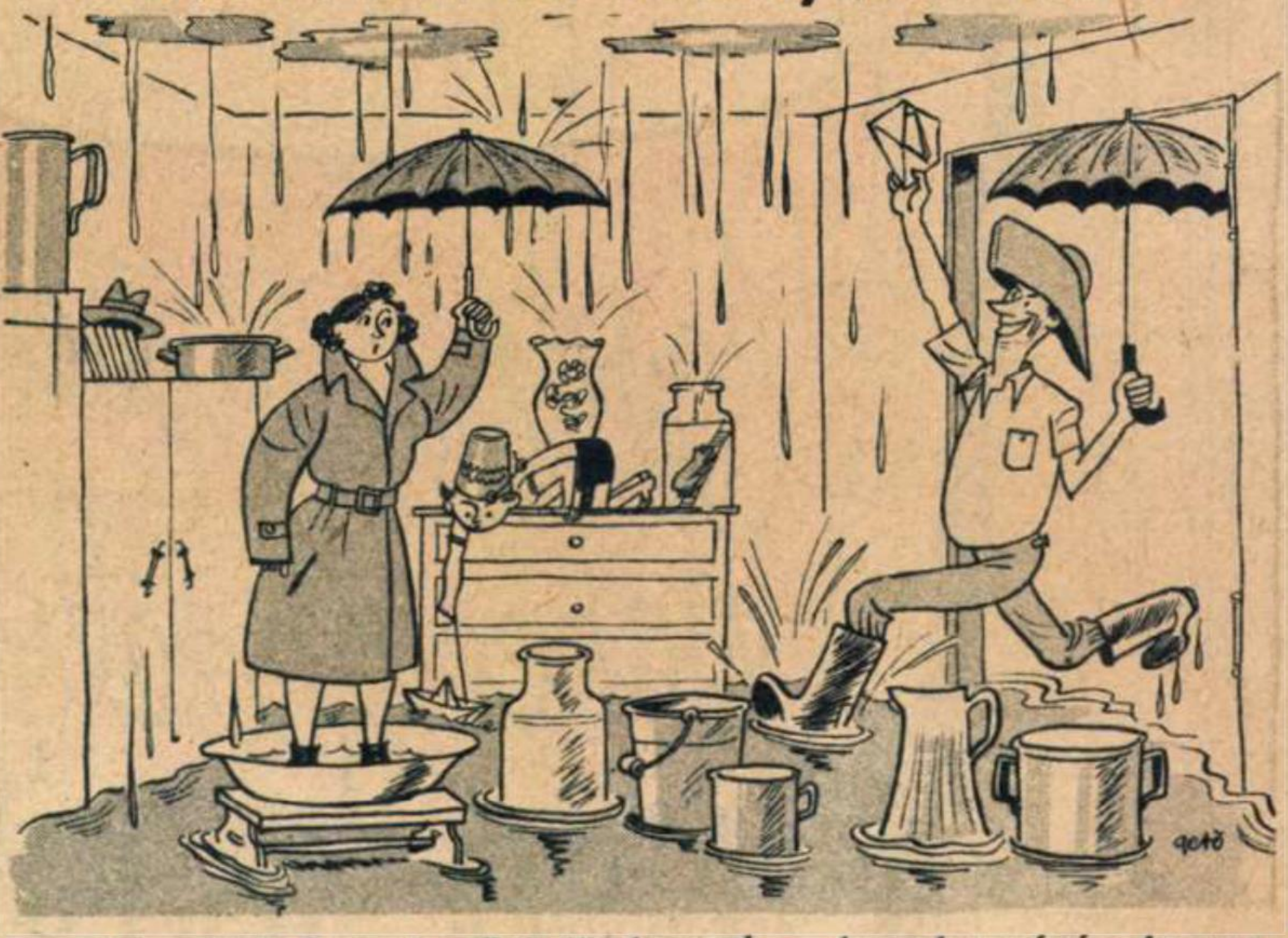

— Írt a KIK, hogy legyünk türelemmel... december végére be van ütemezve a tető megcsináltatása...

VISSZÁSSÁGOK A VENDÉGLÁTÓIPARI VÁLLALATNÁL

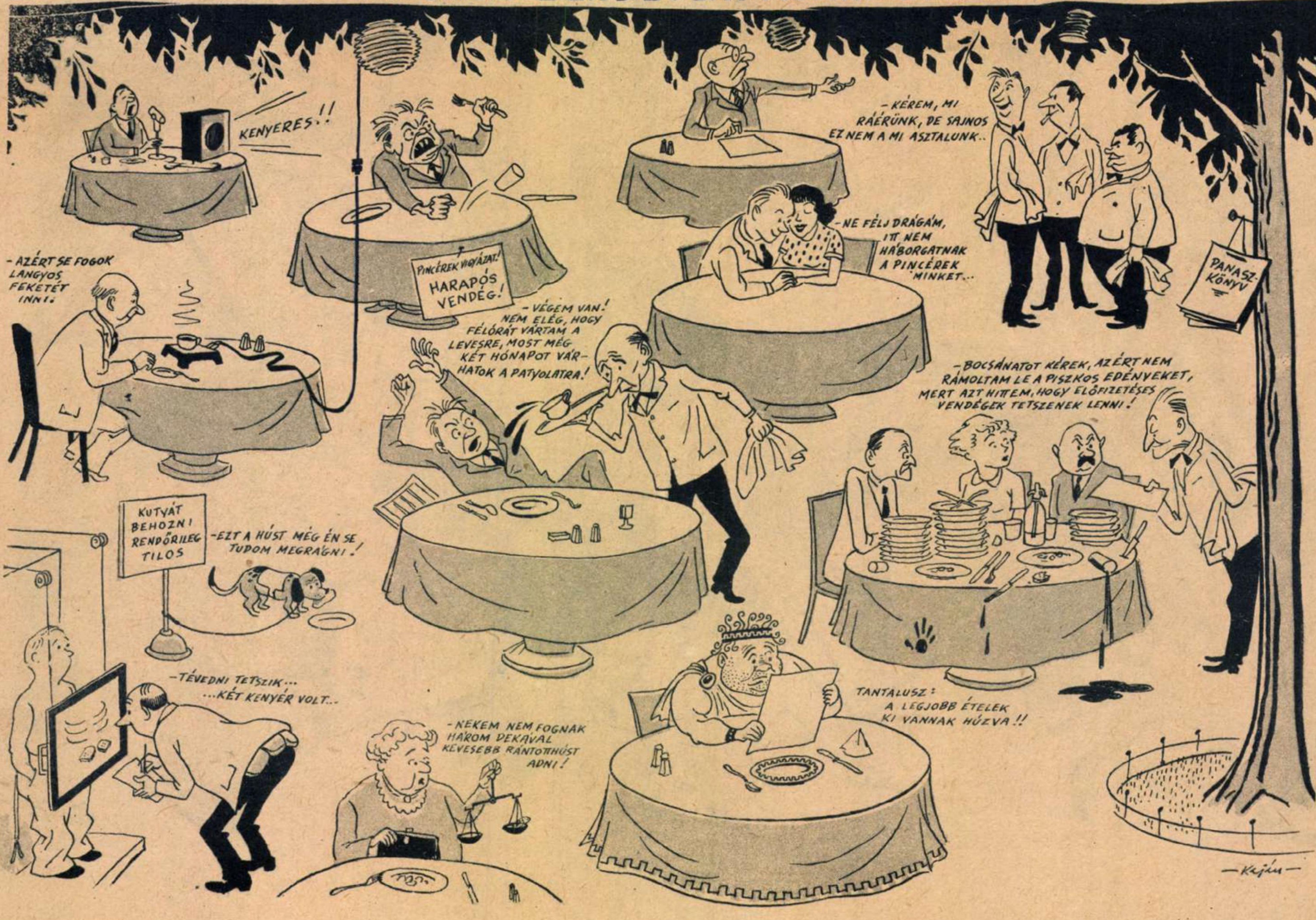
KENYERES!!
PINCÉREK VIGYÁZAT! HARAPÓS VENDÉG!
- KÉREM, MI RÁÉRÜNK, DE SAJNOS EZ NEM A MI ASZTALUNK..
- NE FÉLJ DRÁGÁM, ITT NEM HÁBORGATNAK A PINCÉREK MINKET...
PANASZ-KÖNYV
- AZÉRT SE FOGOK LANGYOS FEKETÉT INNI!
- VÉGEM VAN! NEM ELÉG, HOGY FÉLÓRÁT VÁRTAM A LEVESRE, MOST MÉG KÉT HÓNAPOT VÁRHATOK A PATYOLATRA!
- BOCSÁNATOT KÉREK, AZÉRT NEM RÁMOLTAM LE A PISZKOS EDÉNYEKET, MERT AZT HITTEM, HOGY ELŐFIZETÉSES VENDÉGEK TETSZENEK LENNI!
KUTYÁT BEHOZNI RENDŐRILEG TILOS
- EZT A HÚST MÉG ÉN SE TUDOM MEGRÁGNI!
- TÉVEDNI TETSZIK... ...KÉT KENYÉR VOLT...
- NEKEM NEM FOGNAK HÁROM DEKÁVAL KEVESEBB RÁNTOTTHÚST ADNI!
TANTALUSZ: A LEGJOBB ÉTELEK KI VANNAK HÚZVA!!
Kaján

D. ZASZLAVSZKIJ:

Korszerű Candide

(Voltaire után)

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

Hogyan vesztette el Candide kicsiny telkét, amelyre szüksége volt és hogyan talált védelmet, amelyre nem volt szüksége.

Azon a ponton hagytuk el Candide-ot és barátait, amikor végre nyugalmat találtak egy kis telkecskén. A telek jól jövedelmezett. „Kunigunda, igaz, nagyon csúnya volt, de remekül készítette a süteményeket. Paquette varrt, az öregasszony pedig a fehérneműről gondoskodott.“ Ez a boldogság nem tartott sokáig, mindössze százötven évig. De az évek elrepültek, mint a percek.

Egyik reggel, kilépve a házából, Candide csodálkozva pillantott meg néhány idegent, akik a kertjében járkáltak és tapossák a virágokat.

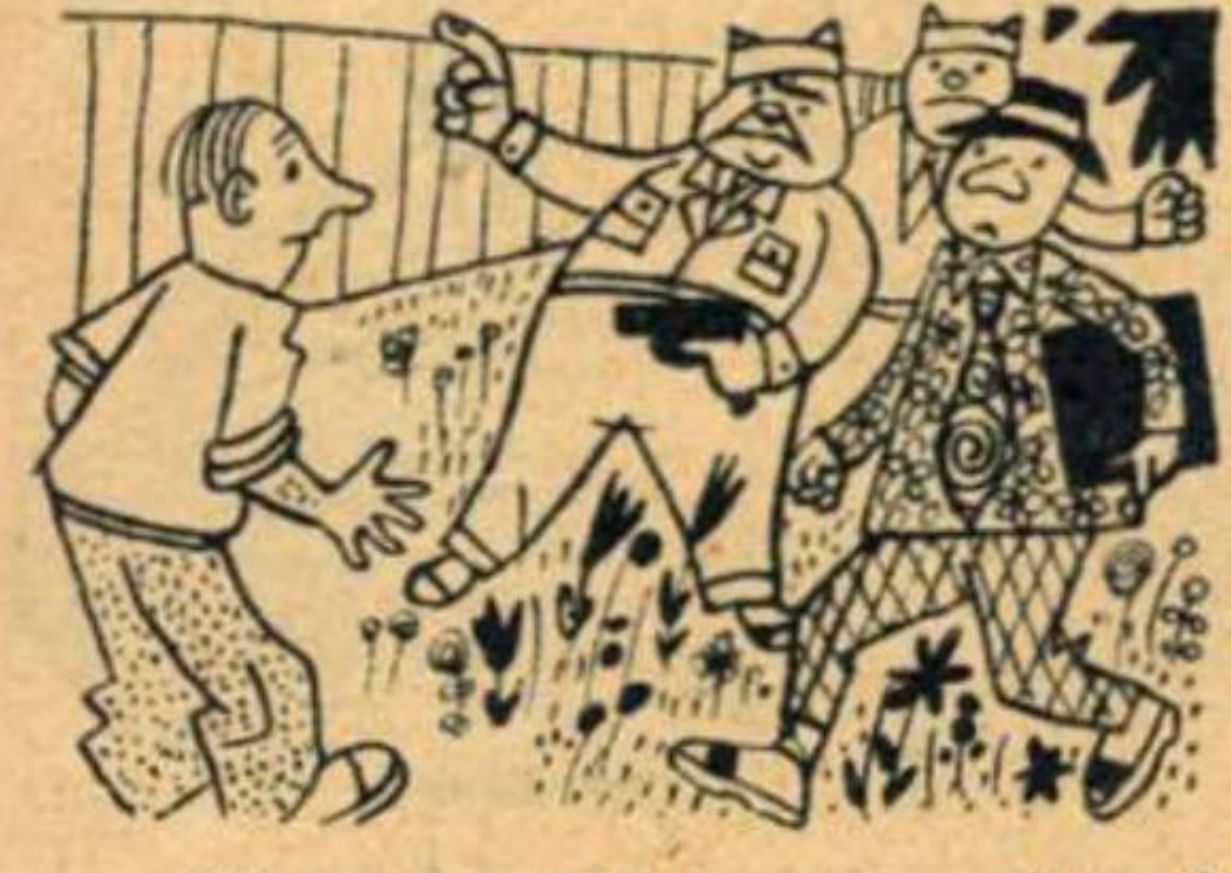

— Jónapot uraim! — mondta udvariasan Candide. — Kik önök és miért vannak útjukban az én virágaim?

— Az ördögbe a virágaiddal és veled! — felelte az egyik idegen. — Mi az Óceánon túlról jöttünk és szükségünk van a kertedre.

Candide az összes Óceánon túli élőlények közül egyedül csak a guronokról tudott (lásd Voltaire: „Ártatlanlelkű“). Rájött, hogy guronok állnak előtte. Ismerve egyeneslelkűségüket, amelyet néha durvaságnak hívnak, Candide szeliden szólt, hogy ne ingerelje az ismeretleneket.

— A kertre nekem magamnak van szükségem, de miért kellene ez önöknek?

— Mi katonai bázist építünk, repülőteret. Innen fognak kirepülni a bombázók. De előbb te repülsz ki, mégpedig hanyatthomlok.

A guronok jót nevettek. Az egyikük leereszkedően így szólt:

— Mi azért utaztunk ide, bennszülött, hogy megvédjünk téged!

— Kiktől? — kérdezte Candide.

— Az ellenségtől, amely tönkreteszi a kertedet, kiirtja a fáidat és lerombolja a házadat.

Eközben különböző guronok kidöntötték a fákat és egy hatalmas tank indult Candide háza felé.

Pangloss, a filozófus, aki végighallgatta Candide beszédét a jó guronokkal, megszólalt:

— Mondd meg nekem nagyrabecsült idegen, ha a dolog úgy áll, hogy lerombolják a házakat, megsemmisítik a vetéseket és a békésen dolgozó embereket munkanélküliségre és éhségre ítélik, akkor mi a különbség az ellenségeink között, akiket mi nem látunk és nem ismerünk, és a mi védelmezőink között, akiket magunk előtt látunk?

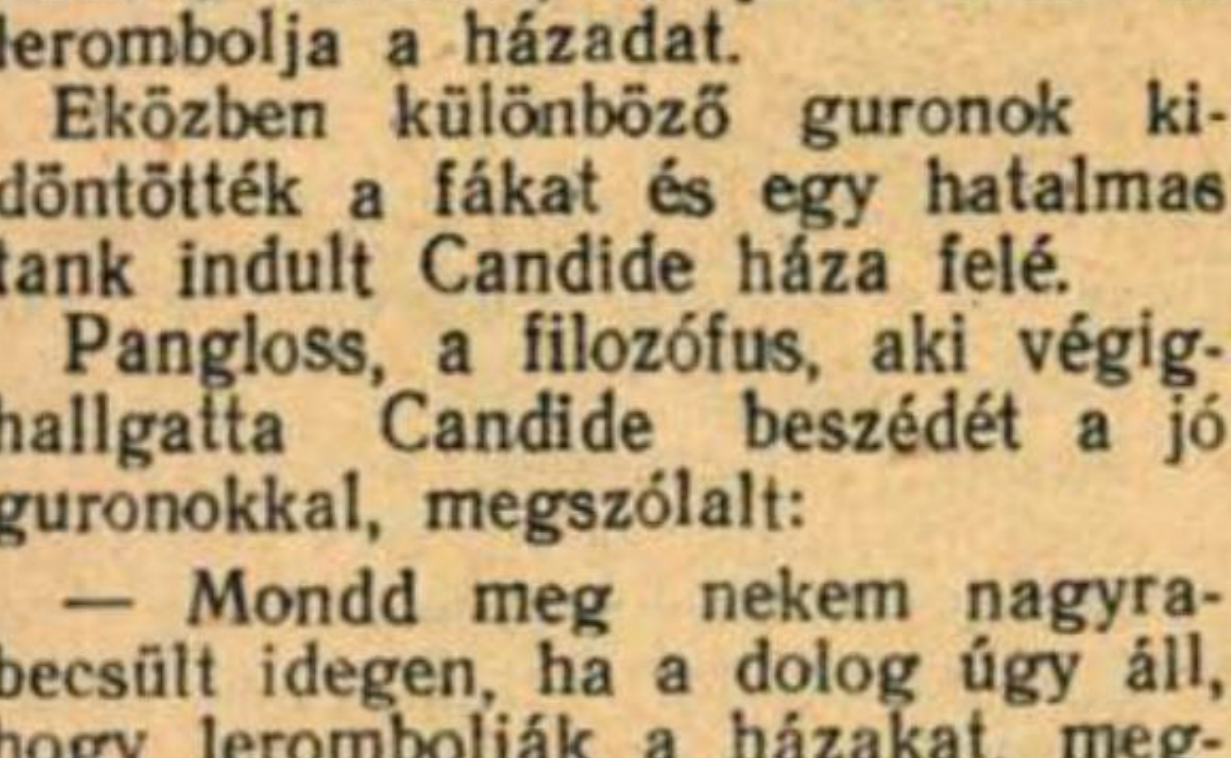

A jó guronnak szemmelláthatóan nem tetszett Pangloss doktor filozófikus kérdése és rákiáltott a társaira:

— Ezek a bennszülöttek vörösök! Nem akarják bennünk a jótevőiket látni. Intézzétek el őket a saját érdekükben!

A guronok azonnal nagy örömmel teljesítették a parancsot. Candidenak két bordáját eltörték, doktor Pangloss kezét kicsavarták és mellesleg kárt szenvedett Kunigunda és Paquette női becsülete is. Letelepedve egy útmenti kőre, Candide és Pangloss megvitatták az új helyzetet.

— Csak nem állítod még most is bölcs tanítóm — mondta Candide, — hogy a világon minden a legjobb?

— Kétségtelenül — mondta Pangloss, visszacsavarva kezét a helyére, — a jó guronok megszabadítottak minket a földünktől, így megszabadítottak az adótól is és a zálogért fizetendő százalékok kínzó gondjától. Szabadságot hoztak nekünk, amely nagyobb jólétet jelent. De hogy kellőképpen értékelni tudjuk ezt a jólétet, ők előzetesen „segítséget“ nyujtottak nekünk. Áldott az a járom, amelyet a guronok a mi nyakunkra helyeztek!

— Nem lehet éppen áldottnak nevezni, csak beletörődünk, — javította ki Candide, aki olvasta az újságokat, amelyeket Pangloss megvetett és közelebb volt a korszellemhez, — de én nem értek egyet ezzel. A mi országunk kicsi és gyenge, neki Kunigundához hasonlóan, nehéz megvédelmezni a becsületét. Keresni fogunk egy hatalmas és erős országot, hogy ott a földet művelve, békésen élvezzük munkánk gyümölcseit.

És elindultak Franciaország felé.

HARMINCKETTEDIK FEJEZET

Amelyben Candideot felvilágosítják, hogy mi is az a függetlenség.

Candide és társai bejárták a gyönyörű Franciaországot. A parasztok dolgoztak a mezőn és a szőlőhegyeken, a munkások az üzemekben és a műhelyekben. Kedvesek voltak, de szomorúak. Candide mindenütt csodálkozott az ipar és a földművelés hanyatlásán, az elhanyagoltságon és a nyomoron.

Candide megkérdezte, hogy mi az oka ennek a pusztulásnak.

— Háború — mondták neki, —a háborús kiadások.

— Akkor miért van szükség a háborúra, amely tönkretesz titeket?

— Azoknak van rá szükségük, akiket meggazdagít.

— Értem — mondta Candide — így volt régen is, amikor én meglátogattam az önök országát. Sokmillió család dolgozott és nélkülözött azért, hogy egy királyi család meggazdagodjék. És ez a család rendkívül nagy étvággyal rendelkezett.

— Most nálunk kétszáz ilyen család van, nekik van szükségük a háborúra.

— Ez a burzsoá köztársaság — mondta a francia.

Tovább haladva észak felé, Candide és társai megtorpantak egy akadály előtt. Ez a felirat volt olvasható rajta: „Idegeneknek tilos a bemenet!“

Candide odafordult egy féllábú emberhez, aki az út mentén ült és egykedvűen szívta a pipáját:

— Nem tudná megmondani jóember, hogy tovább haladhatunk-e ezen az úton?

— Önök az Óceánon túlról valók?

— Nem, mi nem vagyunk guronok.

— Nos, akkor önök idegenek, önöknek nem szabad.

— És kicsoda ön?

— Én egy francia vagyok.

— Tehát ön idevalósi?

— Nem, én is idegen vagyok.

Candide leült a féllábú mellé.

— Látom a ruhájáról — mondta, — hogy ön volt katona. Hol vesztette el a lábát?

— Vietnamban harcoltam. Hogy enné meg a...

— Miért harcolt?

— A függetlenségért.

— Nem egészen értem, mit jelent ez, — szólt Candide.

A volt katona elgondolkozva mondta:

— A mi gazdáink Vietnamban fegyverrel veszik el a bennszülöttektől a függetlenséget. Ez a háború. De itt ők nagyban és kicsinyben árulják a függetlenséget, ezt nevezik ők békének.

Doktor Pangloss megjegyezte:

— Én azt hallottam, hogy a függetlenséggel a legélénkebb kereskedelem az egyik német városban, Bonnban virágzik. Az idők változnak. Akkor a mi kedves Panquetteünk eladta a szerelmét, nem gondolta, hogy a függetlenségével kereskedik.

HARMINCHARMADIK FEJEZET

Hogyan vettek részt Voltaire ünneplésében Candide és Pangloss Párizsban és mi sült ki ebből?

Pangloss azt mondta:

— Párizsban most ünneplik Voltairet, a nagy francia filozófus írót és szatirikust. Százhetvenöt év telt el a halála óta. Vegyünk részt mi is az ünnepségen.

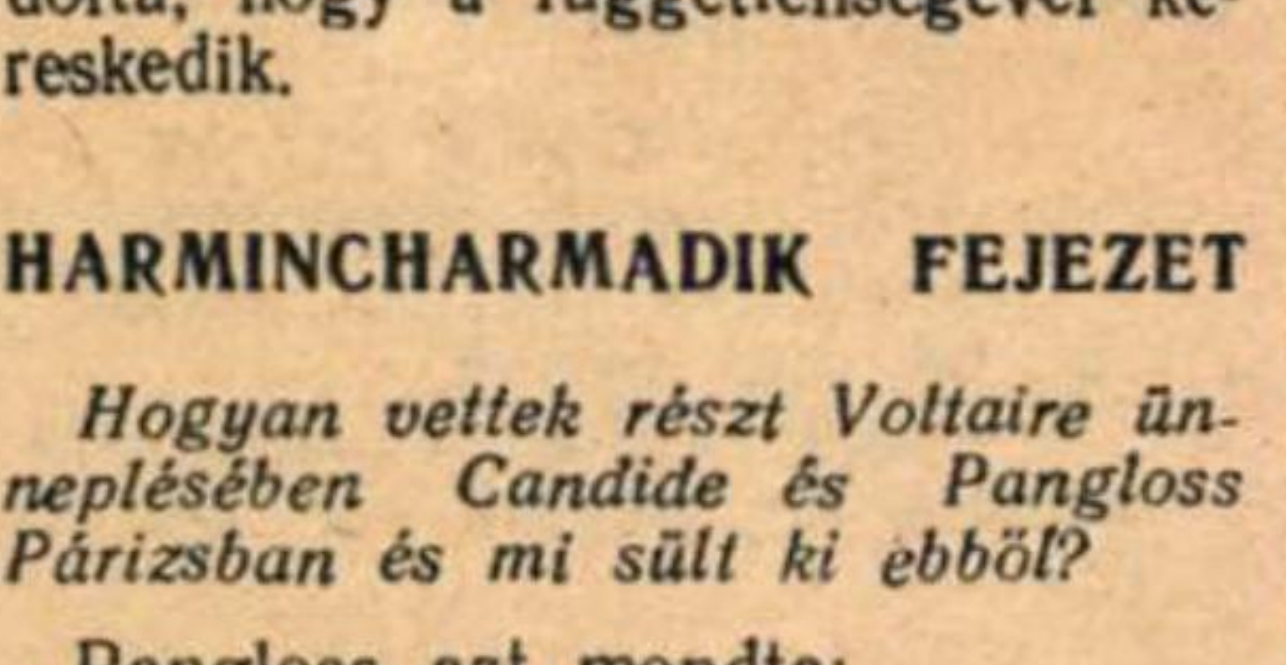

— Nagyon jó — egyezett bele Kunigunda. — Elmegyünk a munkásklubba, a szomszéd utcába.

— Nem, — jegyezte meg Pangloss — Voltaire a filozófusok számára írt. Én azt javaslom, hogy a Sorbonne-ra menjünk, ahol, úgy hiszem a francia tudósok színe-virágát találom.

— Ön filozófus — mondta Kunigunda — menjen a filozófusokhoz. Én nem tudom, mi lesz náluk. De a munkásklub meghívott a Voltaire emlékének szentelt ünnepi estre.

Így aztán különböző irányba indultak; Candide és Kunigunda a munkásklubba, Pangloss a Sorbonne-ra.

Amikor Pangloss belépett az ülésterembe, az emelvényen egy kopasz öreg ember éppen befejezte a beszédét.

— És így — mondta a szónok — megemlékezve a százhetvenötödik évfordulójáról ama férfiú halálának, aki annyi nyugtalanságot okozott a franciák tömegének, nekünk nem róla kell hálás szavakkal megemlékeznünk, hanem arról, aki megvédte a népet az ő rothadt tanításai és gonosz gúnyolódása ellen. Arról, aki kiűzte őt Franciaországból, aki börtönbe zárta. Adjunk hálát a hóhérnak, aki — mivel nem volt lehetőség rá, hogy magát Voltaire-t megégesse, szilárd kézzel vetette tűzbe az ő híres „Candide“-ját. Ez a hóhér a mi nagyrabecsült társunknak, Mauriac úrnak volt az elődje, akinek istenfélő szava feltámasztotta előttünk a szent inkvizíció boldog idejét. Voltaire becstelen, istentelen kommunista volt...

— Bocsánatot kérek — mondta Pangloss doktor, — de önök tévednek. Én személyesen ismertem Voltairet. Ő a kommunizmus ellensége volt és védelmezte a magántulajdont. Ő a tudomány barátja volt és a sötétség ellensége.

— Kommunista volt! — kiáltozták az öregek.

— Nem, nem volt az... A szólásszabadságért is harcolt...

— Kommunista!

— Elítélte a hódító háborúkat...

— Kommunista!

— Becsületes francia hazafi volt és harcolt hazája függetlenségéért...

— Kommunista, kommunista, kommunista!!! — bömbölték a tudósok és a filozófusok. — Tartóztassák le ezt a voltaireiánus kommunistát!

És doktor Panglossnak nem sikerült megértenie, hogy hogyan került a rácsok mögé az egyik őrszobába. Legnagyobb csodálkozására itt találkozott Candide-dal. Egymás nyakába borulva összeölelkeztek.

— Miért fogtak el téged? — jó tanítóm — kérdezte Candide.

— Azért, mivel nem értettem egyet a szónokkal, aki Voltairet méltatta. És téged miért?

— Engem a munkásklubban azért, mert egyetértettem a szónokkal, aki Voltairet méltatta, mint hatalmas gondolkodót és a francia nép tanítóját. A rendőrség szétkergette a gyűlést és a szónokot, engem pedig letartóztatott.

— Mit mondtál, ami meg nem engedhető? — kérdezte Pangloss.

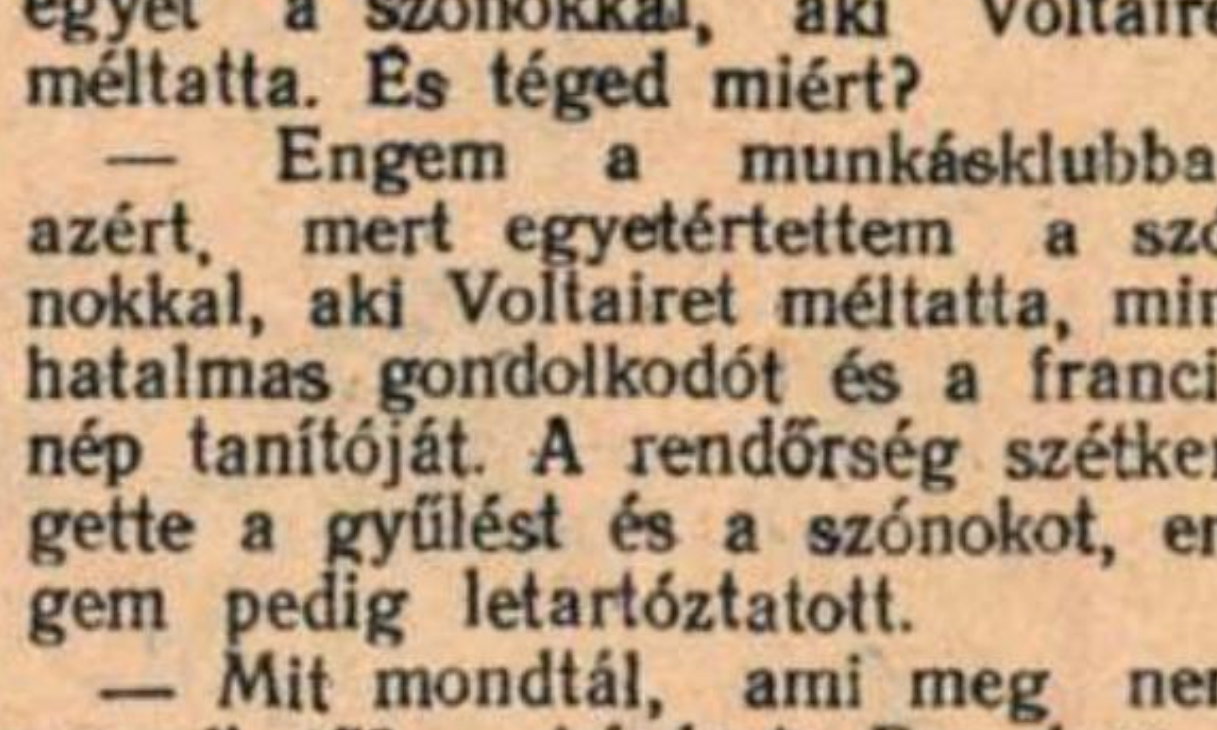

— Azt mondtam, hogy Voltaire mindig Franciaország nagy polgára volt. Úgy találja még mindig drága tanítóm, hogy minden a legjobb a világon?

— Feltétlenül kedves Candide! Először is, ha minket nem fognak el és nem tartóztatnak le Voltaire miatt, akkor sohasem értettük volna meg, hogy ki a miénk Franciaországban és ki az idegen. Másodszor meggyőződtünk, hogy Voltaire ügye halhatatlan, mert az öröksége átment a munkásosztály, a francia nép tulajdonába.

(Ford.: **Palásti Éva**)

(Megjelent a moszkvai Krokodilban, Voltaire halálának 175. évfordulója alkalmából.)

Ezzel a szájjal miért ne?

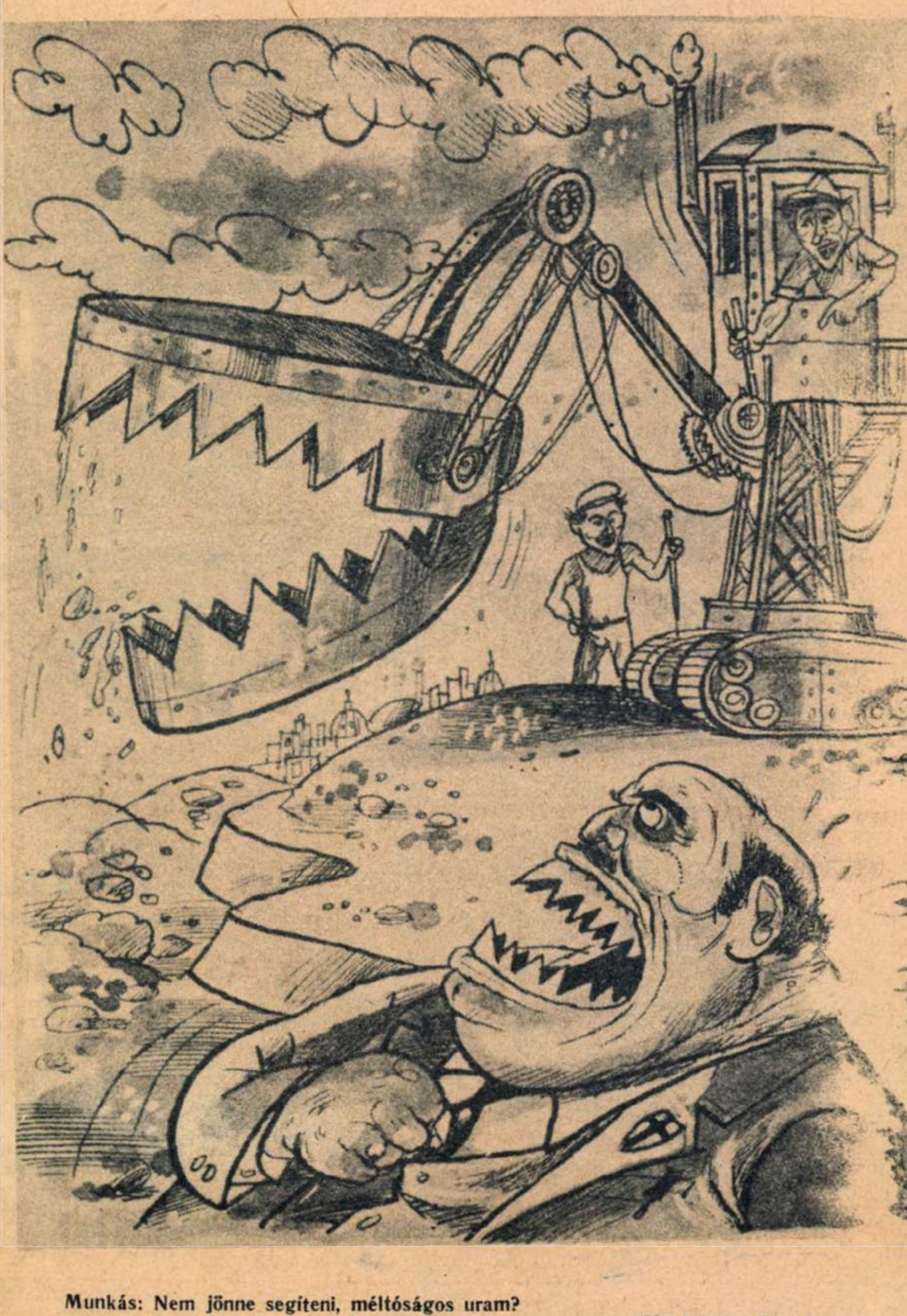

Munkás: Nem jönne segíteni, méltóságos uram?

(Vie Nuove, Róma)

DISZHARMÓNIA

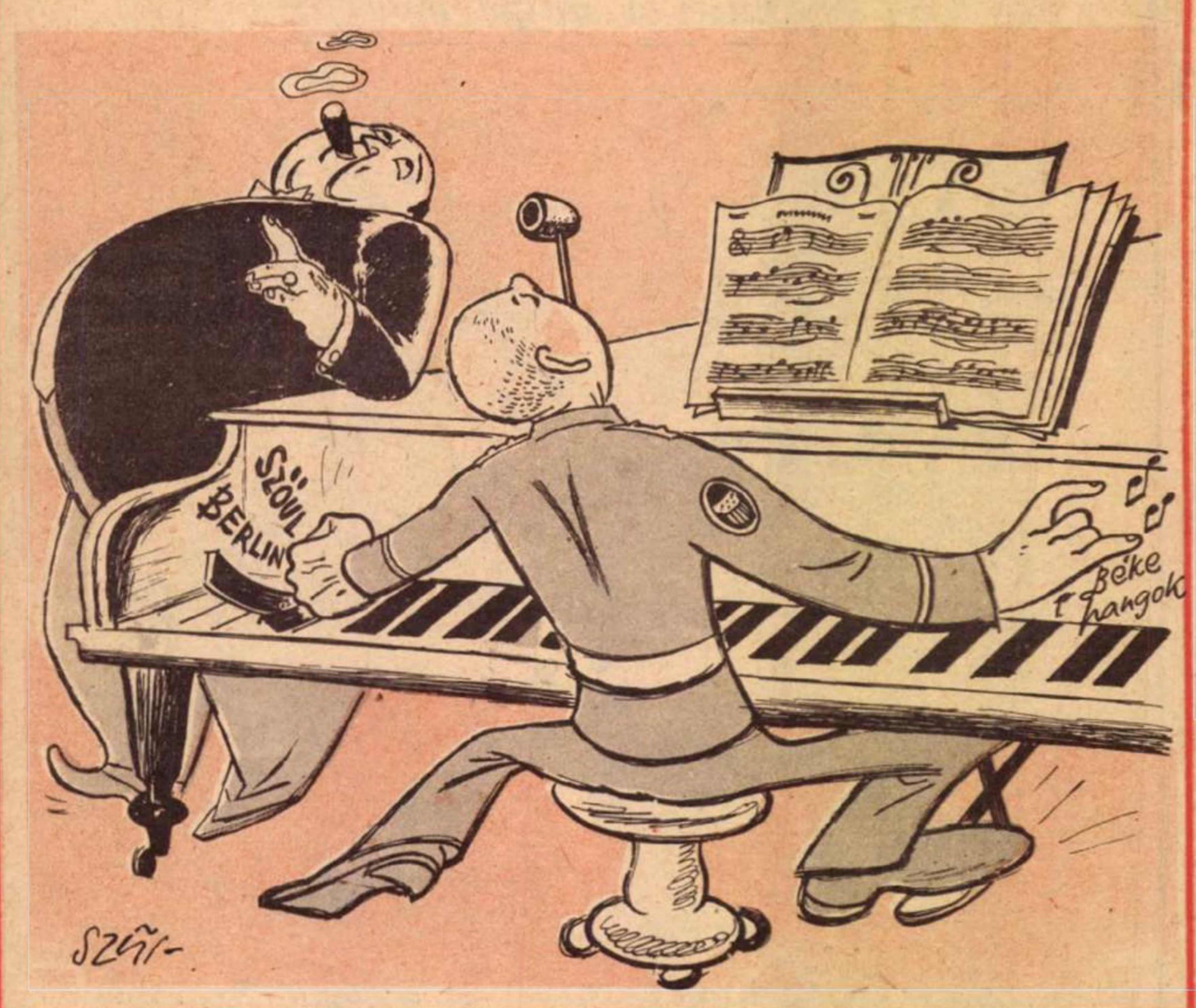

A kalász panaszkodik

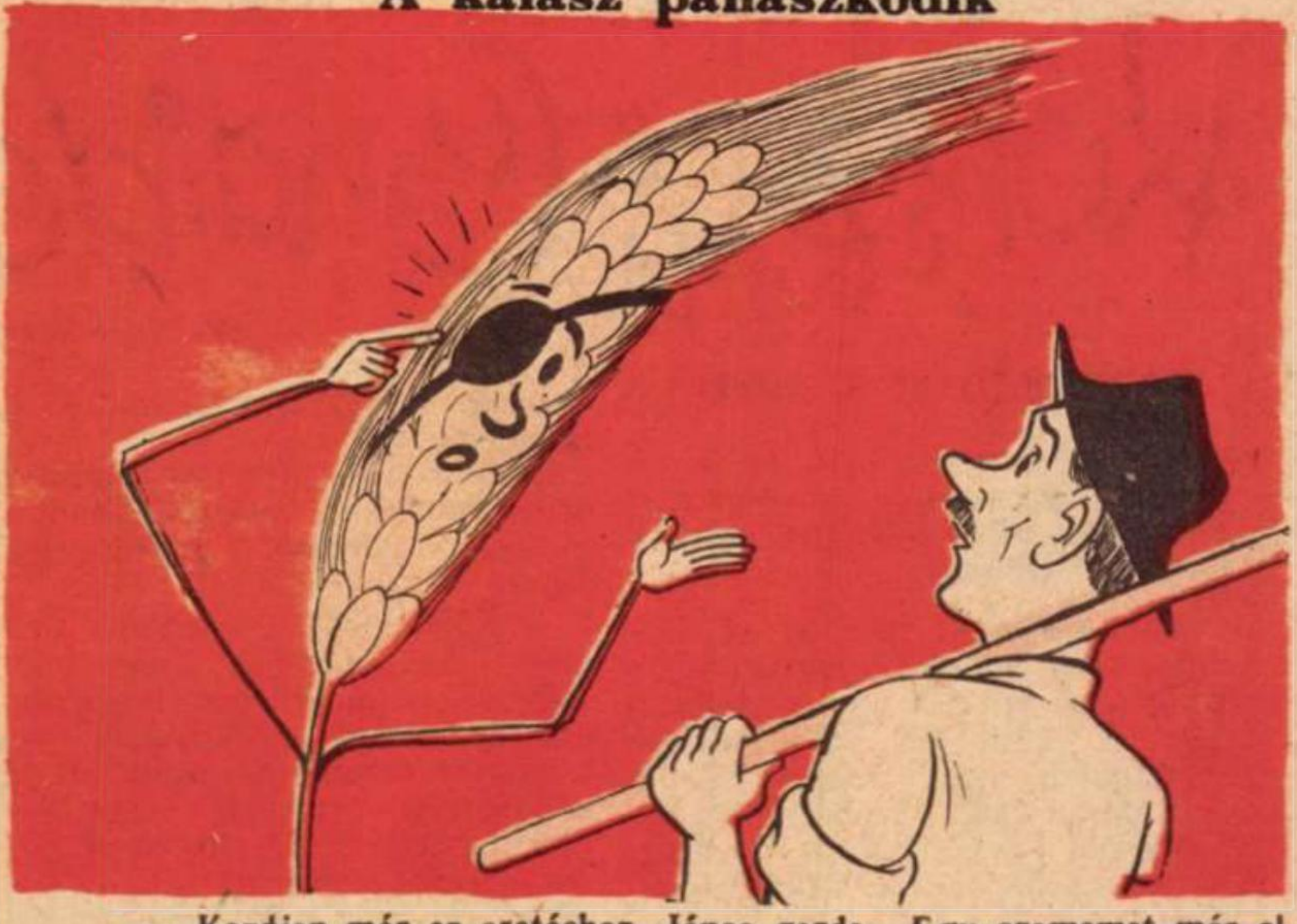

— Kezdjen már az aratáshoz, János gazda. Egy szememet már elvesztettem...

TALÁLÓS KÉRDÉS

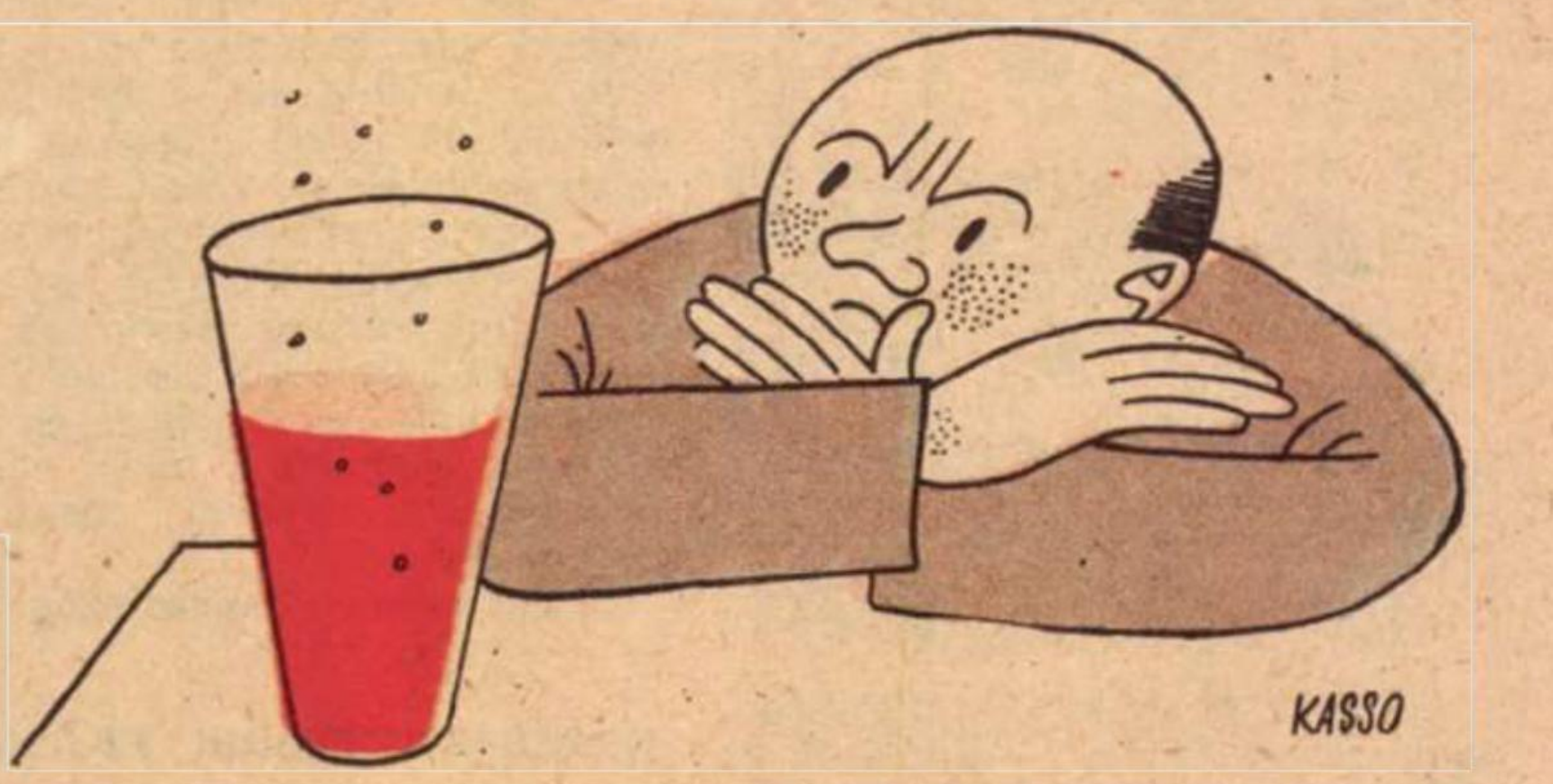

— Nem meggyből készült... vízízű. . sárgásbarna... nem édes... Miért hívják meggyszörpnek?!...

MÁR CSAK EZ VOLT HÁTRA

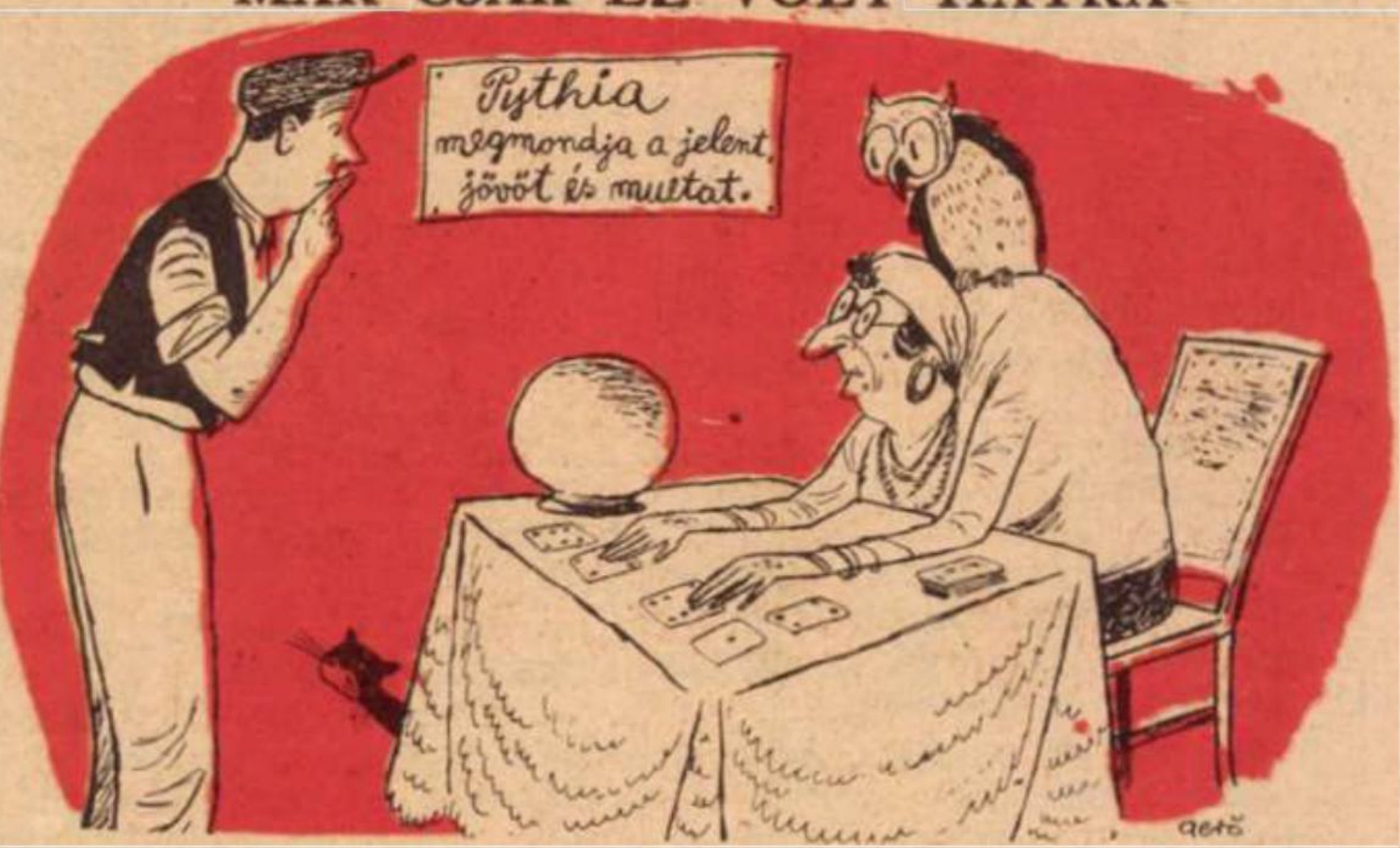
Pythia megmondja a jelent, jövőt és multat.

— Pszt!... Ne árulja el, hogy itt voltam! Maga talán meg tudja mondani, kivel vagyok versenyben, mert a gyárban senki sem tudja...

AZ ÚRVEZETŐ ELSŐ KARAMBOLJA

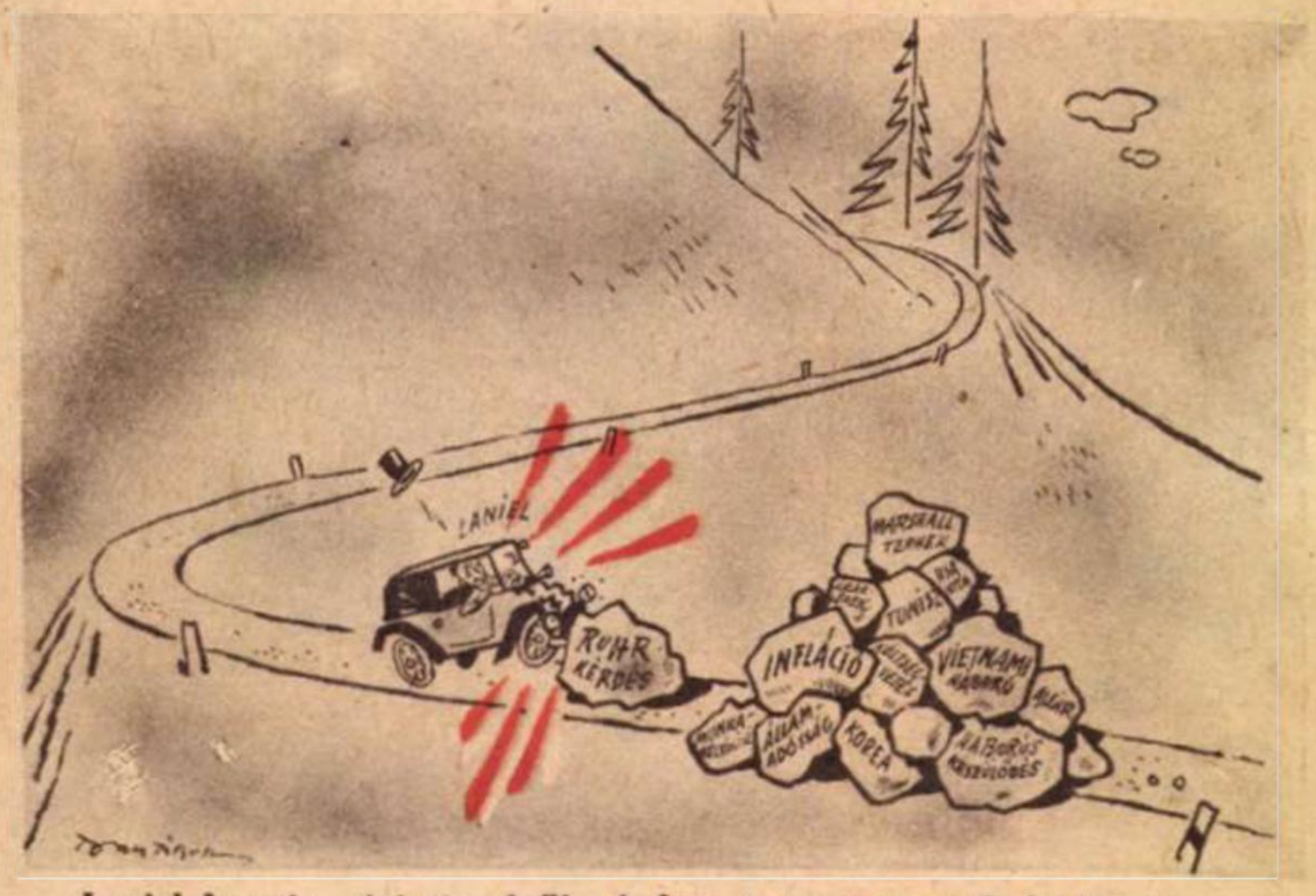

Laniel francia miniszterelnök: A fene egye meg, a Ruhr-kérdésre nem számítottam! ..

* * *

AMERIKAI KÖZVÉLEMÉNY

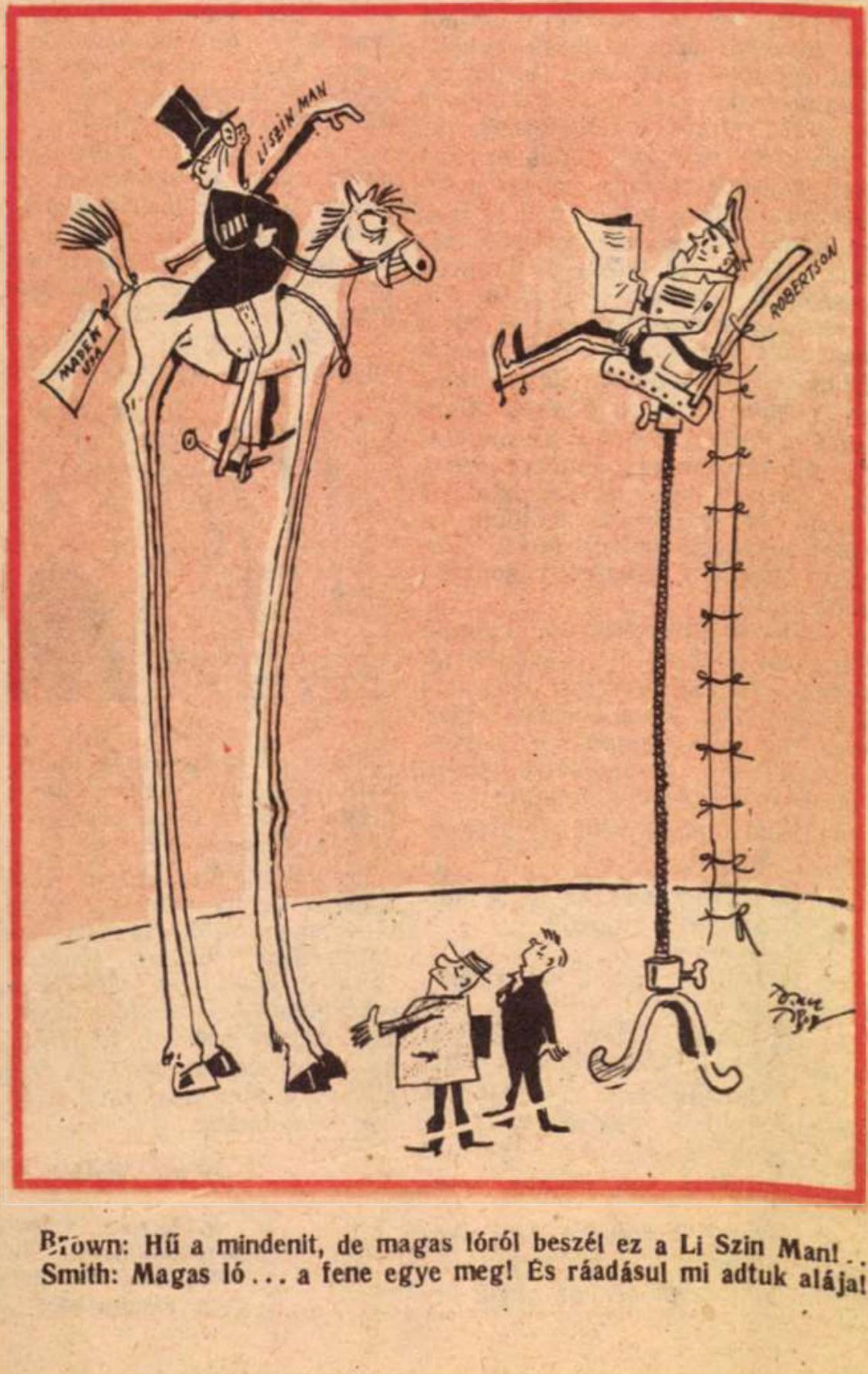

Brown: Hű a mindenit, de magas lóról beszél ez a Li Szin Man!...
Smith: Magas ló... a fene egye meg! És ráadásul mi adtuk alája!...

Micsoda káder

Az üzemben, ahova sürgős hivatalos ügyben ki kellett mennem, belebotlottam Zacskó elvtársba. Ugyanabban az üzemben dolgoztunk a felszabadulás után vagy egy évig, míg ő el nem ment. Az ismeretlenségből akkortájt tűnt fel, amikor még az üzem romokban volt, és kevés volt az ember. Az üzemi bizottságban is együtt voltunk.

— Csak értenék ezekhez a dolgokhoz, majd menne itt a munka — mondogatta.

— Az irodákban csinálhatna egy kis rendet, szanaszéjjel vannak az összes iratok, könyvek, — mondtuk neki.

Ha azt mondtuk volna, hogy menjen és akassza fel magát, akkor se nézhetett volna csunyábban.

— Ezt eltalálták," ezt igen! Mi akar ez lenni, kitolás?

Homályosan ennyire emlékeztem az együttlétünkről. És most szembejött velem.

— Á, Zacskó elvtárs! Mit csinál itt?

Vállat vont, elmerengett, világotsajnáló arccal nézett rám.

— Semmit.

— Nana, semmit?

— Hát valamit. Éppencsakhogy...

Gyanakodva néztem sovány arcát, bágyadt szemét.

— Csak szeretnék dolgozni — mondta fanatikusan. — De lehet itt?...

— Miért nem lehet?

— Hajaj!... — legyintett. És legyintése, mely zord ítélet volt minden látható és láthatatlan dolgok felett, a tragédia szelét csapta felém.

— Van fogalma, milyen sovinizmus van itt!? — folytatta. — Csak az ő embereik, csak azok vannak elől mindenütt. Azt a káderpolitikát, ami itt van! — Törődnek itt egy jó káderrel? Hát törődnek?...

— Mégis mit csinálnak velük? Úgy emlékszem, magát annakidején sürgősen idehelyezték, mint aki rendbehozza a dolgokat.

— Az akkor volt! Tudja hogyan dobálnak itt engem azóta? Engem! „Most ezt kellene csinálni, most azt kellene csinálni..." Így kezdték. De mindent sürgősen és jól. Hát mi vagyok én, pojáca!? Tudja, jönnek ide mindenféle ismeretlen, új pofák. De engem nem lehet rászedni, öreg róka vagyok én, tudom, hogy ezek mind az ő embereik, látom, milyen jóban vannak egymással. Ezek kapják a legjobb beosztásokat, tudok én mindent... — mondta rejtélyesen. De jövök még én is, eljön még itt az én időm, majd elbánok velük! Soviniszták...

— Aztán honnan jönnek ezek a... soviniszták?

— Hát jönnek... Kit a minisztérium küld, kit meg valamelyik üzemből szipkáznak ide.

— De, kedves Zacskó, ez így van mindenütt, kellenek új emberek, minél képzettebbek, minél jobb szakemberek, rimánkodnak értük.

— Na, már maga is kezdi! Képzettebbek! Mindig evvel bosszantanak, meg az oktatással, a szemináriummal, hogy járjak, csak járjak. Hát kell az nekem, régi, jó kádernek, kell? — Itt kell, hogy legyen a tudás, a marxizmus, itt! — mondta — és közben nagyokat csapkodott tenyerével mellének arra a részére, ahol másnak általában a

szíve van. Sejtettem, azért üt oda, mert az övé is ott van. Ebben a pillanatban olyan fanatikus és lelkes volt, hogy — mert amúgy sem volt időm — nem akartam hosszabban időzni a bonctannál. Csak annyit jegyeztem meg, mintegy kitérően: — Hát igen, minden jó munkához szív kell... De miért dobálják itt magát?

— Miért... Mert nekem nem kellett akármilyen hely! Nem kell olyan hely, ahol valamiért felelős vagyok. Hogyne, majd hülye leszek, lejáratni magam! Kértem más beosztást.

— Kaptam. Az se volt jó. Kérem, engem ne ellenőrizzenek! Hogy jönnek ahhoz, egy régi kádert, tiszta lejáratás. Kértem mást, más beosztást.

— Kapott?

— Kaptam. Az se volt megfelelő, az már valóságos kitolás volt. Hogy nekem valaki folyton dirigáljon! Neem... barátom, neeem!... Nekem ne jöjjenek az ilyen képzettek, az ilyen szakiskolások, én abból már kinőttem, ők jöhetnek hozzám tanulni.

— Miért nem kért már egyszer olyan beosztást, ami magának való?

— Kértem... És kaptam is...

— Na, végre!

— Ez a mostani beosztásom olyan.

— Az, hogy semmit se csinál?

— Azt éppen nem lehet mondani. Jó, a beosztással mondjuk meg vagyok elégedve. De itt meg az a legrosszabb, hogy — összedörzsölte mutató- és hüvelykujját — nem fizetnek. Pocsék kategóriába soroltak!

— Hát, ügye, a munka természete...

— Ne is mondja tovább, nem igaz! Egy jó kádert akárhova helyeznek, azt jól meg kell fizetni! Igenis, máskülönben lejáratják.

— Kedves Zacskó elvtárs, olyan melegem van, ne haragudjék, sietek... Majd máskor beszélgetünk még erről.

— Csak még egy pillanatra! — lehalkította a hangját. — Mondja, nem lenne szükségük egy jó káderre? Szívesen visszamennék... Szipkázzanak át valahogy, kérjenek ki...

Megígértem.

Igenis, kikérjük magunknak az ilyen kádereket

Sándor József

DARVAS SZILÁRD:

A legudvariasabb ember

A minap megint rájöttem, hogy nem szabad elhamarkodottan ítéletet mondani embertársainkról. Itt van például a barátom, akinek nevét csak közismert szerénységére való tekintettel nem írom ki. Tegnap teljes öt percig azt hittem, hogy a világ legneveletlenebb, legerőszakosabb, legudvariatlanabb embere. Mekkorát tévedtem!

A dolog úgy kezdődött, hogy mindketten a hatos villamos megállójánál vártuk, míg besomfordál a legközelebbi sárga alkalmatosság. Aránylag hamar meg is érkezett. Még mozgott, mikor barátom egy tigrisugrással a lépcsőre vetette magát, gyomron vágott több leszállni igyekező utast, majd a kígyóembert megszégyenítő rugalmassággal benyomult a többi közé és előrefúrta magát ismeretlen irányba. Eltűnt a szemem elől, de a kocsi belsejéből kihallatszó átkok körülbelül jelezték, hogy merre járhat.

Mikor végre én is feljutottam, már úgy találtam őt: kényelmesen és derűsen ült az egyik egyszemélyes ülőhelyen. Rendkívül megelégedettnek látszott s már éppen azon gondolkoztam, hogy közlöm vele véleményemet lehetetlen és egyáltalán nem társaslényhez illő viselkedéséről, mikor a még mindig felszálló utasokból álló végzet egy fiatal nőt sodort mellénk. Nem kellett senkinek sem különösebb éleslátással rendelkeznie ahhoz, hogy a szóbanforgó nőben felismerje azt a bizonyos leendő anyát, akinek kutyakötelesség átadni az ülőhelyet. Ennek ellenére a már letelepedett utasok, mintegy varázsütésre még szórakozottabbak lettek, mint az előbb és fokozott mértékben kezdtek gyönyörködni a Lenin-körút kirakatainak természeti szépségeiben. Egyedül az én barátom volt az, aki nyomban felpattanva, készségesen átadta a helyét:

— Tessék kérem, helyetfoglalni.

A nő leült, én pedig örömmel állapítottam meg, hogy barátomból nem veszett még ki minden emberi érzés. Mindazonáltal megjegyeztem:

— Hát mondd, érdemes volt ennyit tolakodnod azért, hogy egy perc mulva úgyis átadd a helyed?

Bámulva nézett rám.

— Nem értelek — mondta. — Hiszen, ha nem tolakszom, nem jutok ülőhelyhez. Ha pedig nincs ülőhelyem, hogy adjam át másnak?

Látta, hogy még mindig nem értem, épp ezért hosszabb magyarázatba kezdett.

— Nézd — oktatott — tapasztalhattad, hogy a villamosbeli udvariasság, jómodor és embertársi megbecsülés vonalán még sok minden nincs nálunk rendben. Ott van például az a jólmegtermett dalia, aki az állapotos asszonyok számára fenntartott helyen ül. Erőteljes ifjú. Eszeágában sincs felállni, míg a kalauz el nem kergeti. De a többiek is... nézz végig... tisztelet a kivételnek, férfiasságukban elég jól teleülték a kocsit, hogy tévesen értelmezett egyenjogúságuknak kifejezést adjanak.

Valóban, az „erősebb nem" — ahol csak tehette — páholyból nézte az eseményeket.

— Mi mást tehetek én — folytatta barátom — akit ez a neveletlenség mindig felingerel, mint hogy igyekszem a rászorulóknak helyet biztosítani? És a jó ügy érdekében nem sajnálom a könyököm, nem törődöm a rámszórt szitkokkal, mivelhogy a legtisztább szándék vezet. Most például...

Hirtelen abbahagyta és egy szalto mortáléval a kocsi másik végében termett, ahol éppen megürült a hely. De még le sem rogyott a padra, máris odaintett egy kissé beljebb ácsorgó öregasszonyt:

— Tessék, nénike, üljön le...

Egész hazáig ültetett.

HELYI HUMOR

A multkoriban elvállaltam a MIRNIX vállalat vidám estjének konferálását. Gondosan kikeféltem régi sötétkék ruhámat, kiporoltam régi vicceimet és pont 8 órakor megjelentem az előadás színhelyén.

— Paraji vagyok — mutatkozott be a szemüveges — Paraji, aki a helyi humorról tájékoztatja a műsorközlőket. Mert kérem, ugyebár, az elvtárs nem ismerheti a helyi viszonyokat, elmond néhány viccet — kis siker. De, ha bemondja az üzem népszerű dolgozóinak viselt dolgait, a siker kétszeres lesz, önre úgy tekintenek majd, mint az est hősére.

Büszkén folytatta:

— Ma például nem kevesebb, mint három konferansziét látok el helyi vonatkozású humorral. Nem könnyű feladat, de ez a társadalmi munkám.

Jegyzeteibe pillantott.

— Itt a MIRNIX-nél úgy vélem a legjobb lesz, ha a harmadik szám után — akkor már melegebb a hangulat — csak annyit mond: „Na és mi történt volna, ha Vancák bácsi nem ül a szilvalekvárba?" — biztosíthatom, szétverik a házat, olyan sikere lesz. Máskülönben...

Nagyjából így is történt. Amikor a harmadik szám után elmondtam előbb két javakorabeli viccet, közepes sikerem volt. Kissé előreléptem a színpadon és feltettem a hatásos kérdést Vancák bácsiról, no meg a szilvalekvárról.

A hatás valóban döbbenetes volt. Döbbenetes csend ülte meg a nézőteret. Kisomfordáltam a függöny mögé, ahol bennfentes informátorom nyugodtan fogadott.

— Sebaj — vigasztalt — úgy látszik Vancák bácsit nagyon szeretik és nem akarták kinevetni. Viszont bőven kárpótolja majd az a taps és nevetés, amit azzal ér el, ha a következő szám előtt csak ennyit mond: „Úgy látszik, tömör gumiból van Bercik szaki nadrágtartója, mert nem szakad el!"

Vegyes érzésekkel léptem újra a függöny elé. Elmondtam a kért mondatot és lestem a hatást. A nézők csodálkozva pillantottak egymásra, várták, hogy mi lesz ebből.

— Talán nem jól hangsúlyoztam — gondoltam és újra elmondtam a mondatot azzal a változtatással, hogy a nadrágtartó helyett a hózentráger kifejezéssel éltem, mert az humorosabb. A hatás — valamivel türelmetlenebb formában — ugyanaz volt.

Alaposan felsültem. Dühösen keresem Parajit, akinek nyomaveszett, s csak az előadás végére került elő.

— Most jövök a másik vállalat kultúrestjéről — fogadott sápadtan. — Szörnyű félreértés történt. Összecseréltem a két vállalatot és az elvtárs a MIRNIX dolgozóinak a DIRNIX üzem helyi humorát mondta... De sebaj, ugyis sok idegen volt a nézők között, azok meg amúgy sem értik a helyi humort...

TARDOS PÉTER

GASPERI ÉS AZ OLASZ KORMÁNYVÁLSÁG

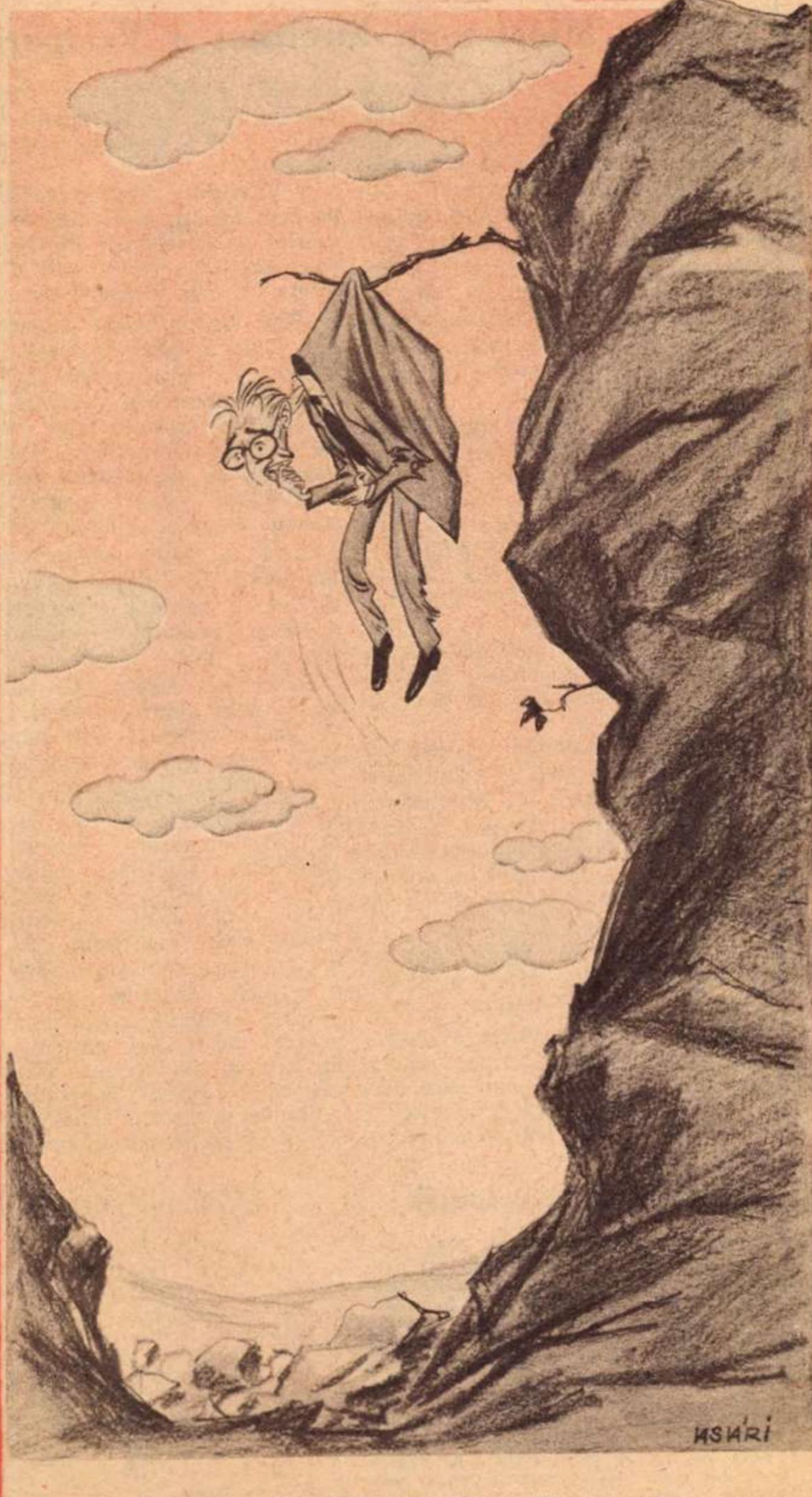

De Gasperi, a széles látókörű politikus áttekinti a helyzetet.

TÁVOLKELETI ESZMECSERE

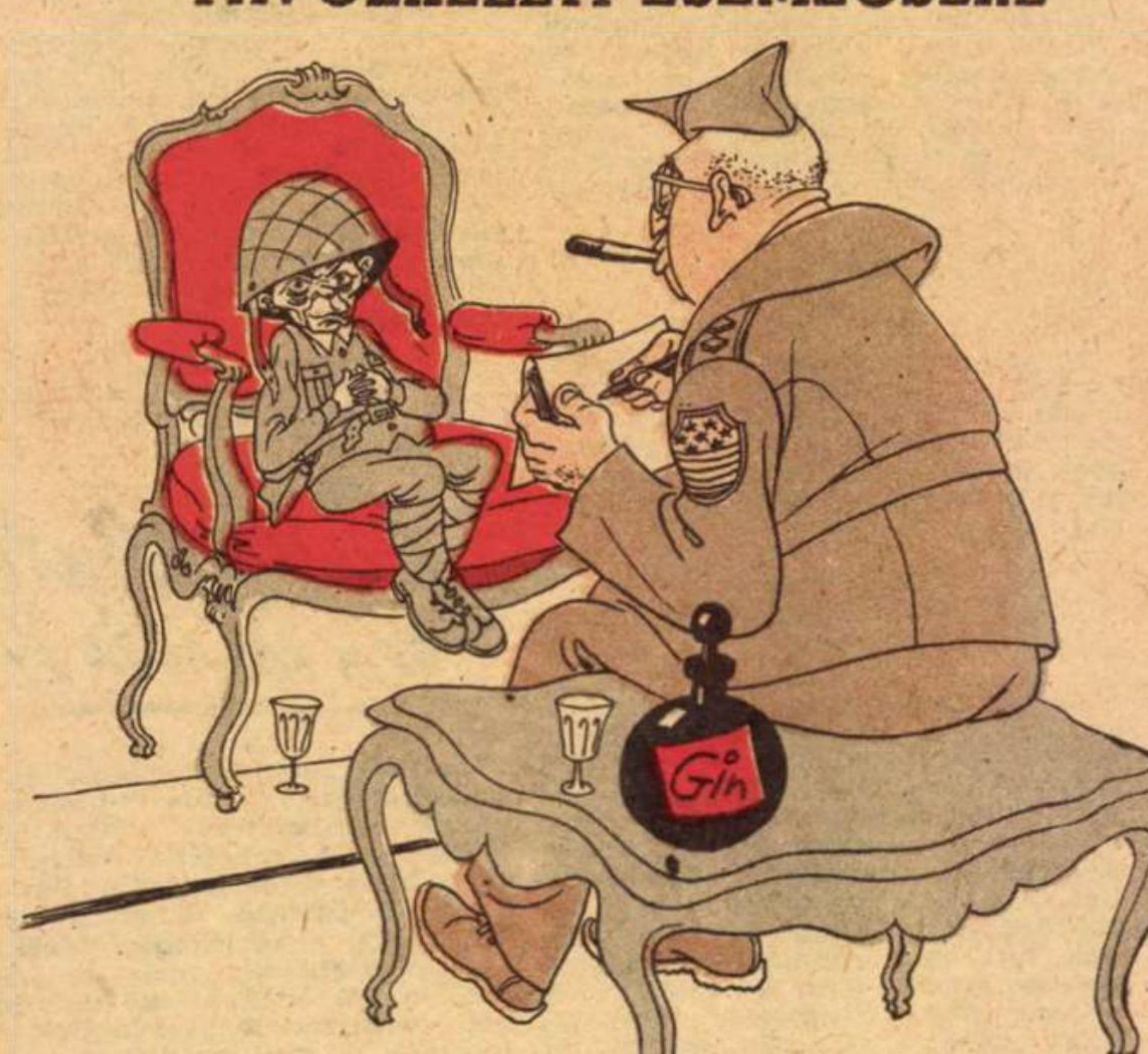

Li Szin Man: Eisenhower elnök a négy pontos biztosítékkal minden kívánságomat teljesítette!

Robertson: Biztos ez? Gondolkozzék, hátha van egy ötödik kívánsága is!?

Kellemetlen látogató

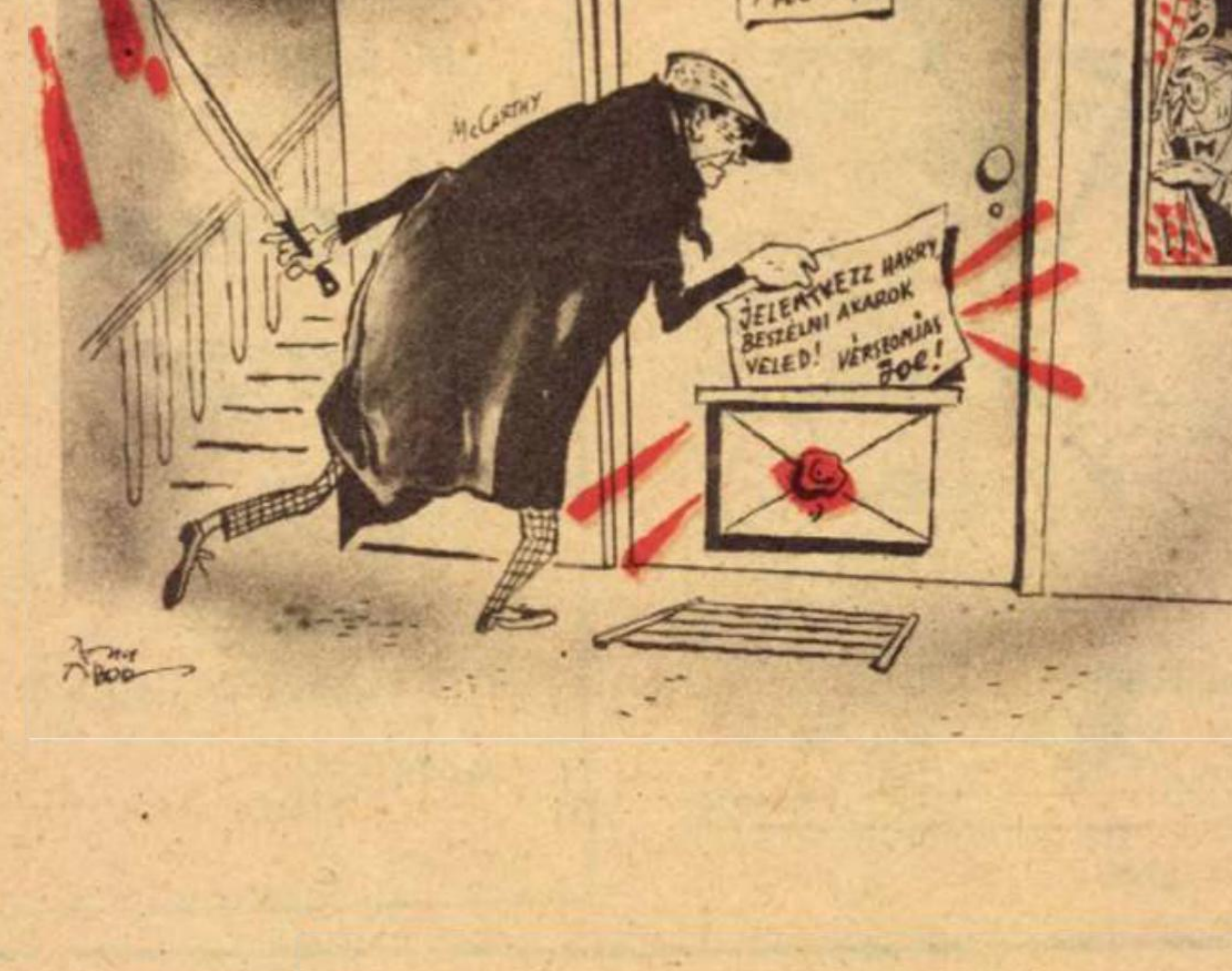
HARRY S. TRUMAN
McCARTHY
JELENTKEZZ HARRY BESZÉLNI AKAROK VELED! VÉRSZOMJAS Joe!

SÉTA AZ ÁRLESZÁLLÍTÁS BIRODALMÁBAN

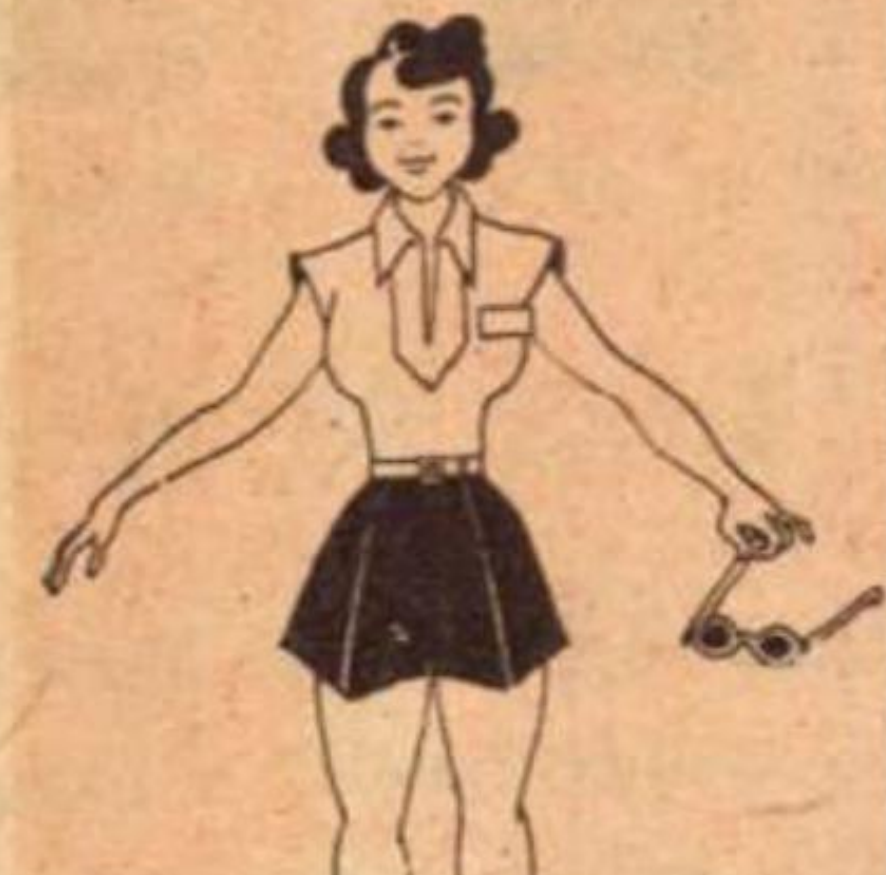

A vasárnapi kirándulás főpróbája

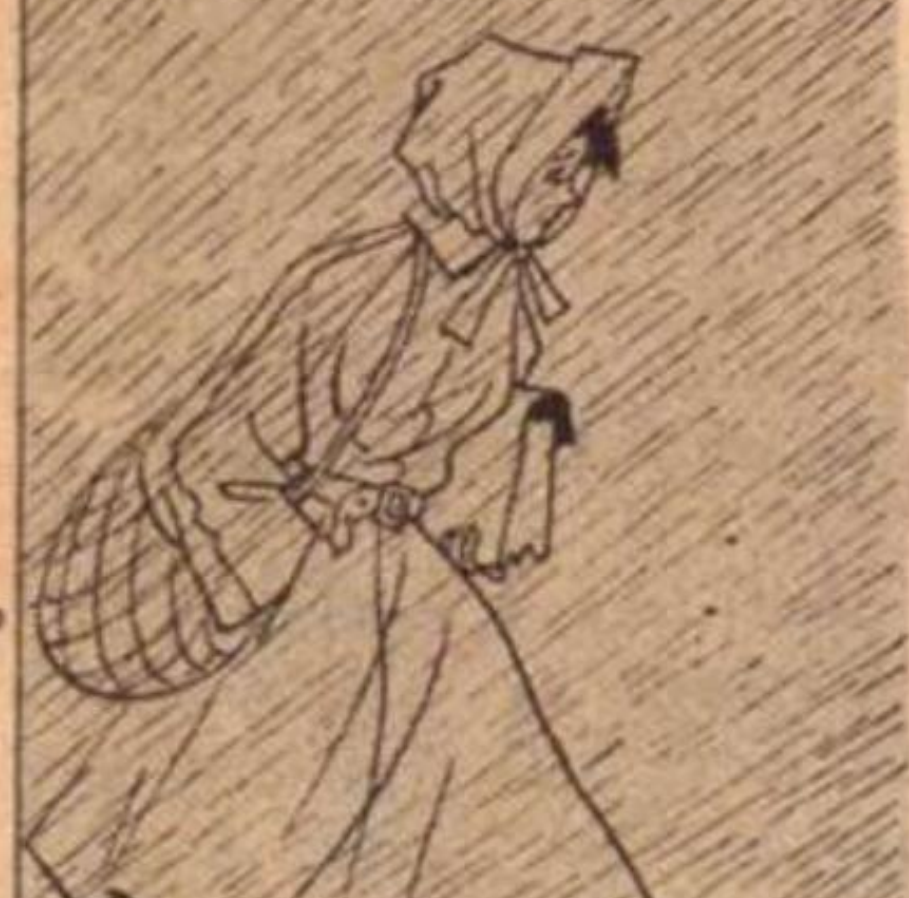

A kirándulás

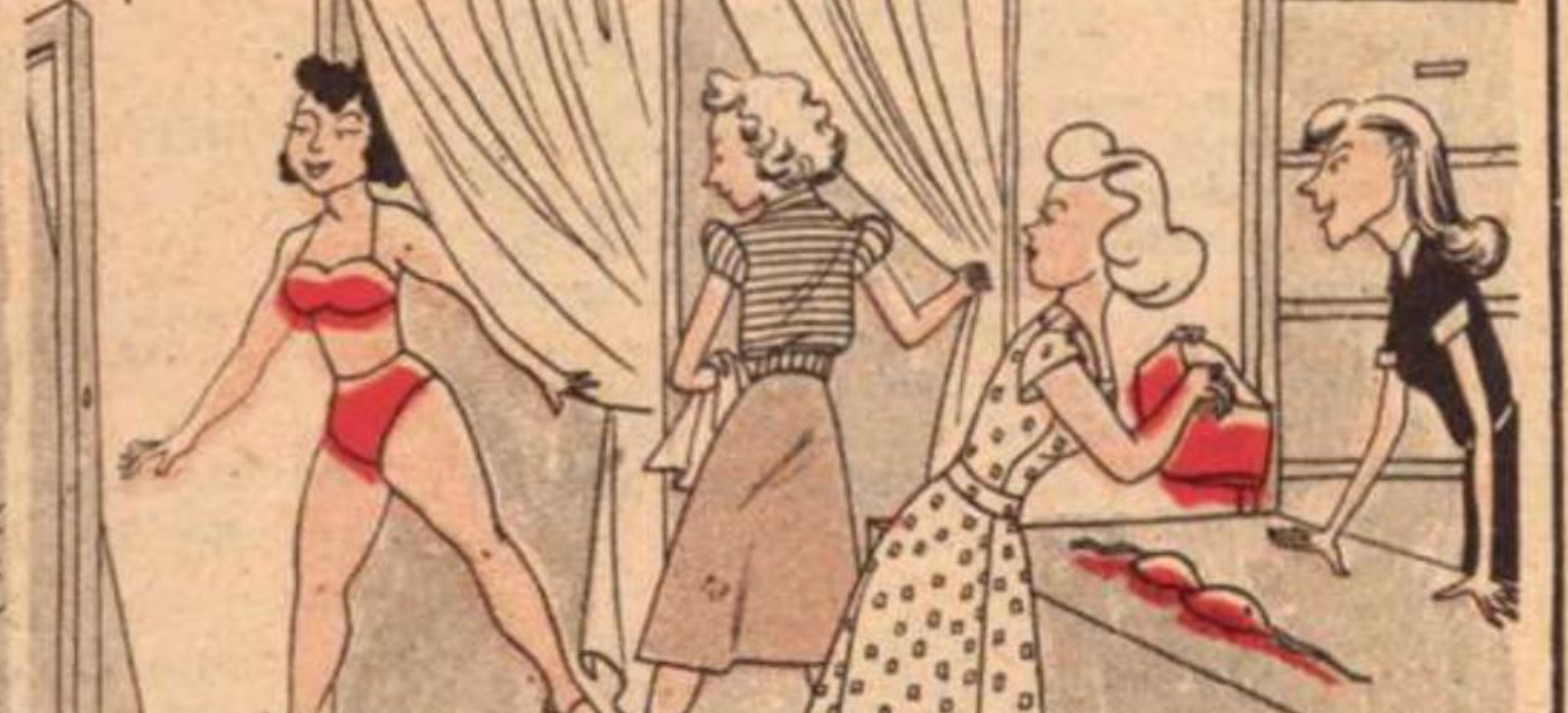

...ez a fürdőtrikó már megkapta a beutalást a Balatonra...

Árleszállítás! Az áruházakban vidáman hömpölyög a tömeg, mindenki az új árakat nézi, a régi árakkal hasonlítja össze. És boldogan könyveli el a különbséget, — mint tiszta hasznot.

Alaposan leszállították a fürdőruhák árát is, de ezen az osztályon még az új ár sem tisztázott egy problémát: próba, vagy nem próba? Egyes helyeken nem engedik meg, hogy a nők felpróbálják a trikót, más helyen viszont elismerik a próba jogosultságát. Mind a két indok tiszteletreméltó. 1. Egészségügyi szempontból nem kívánatos a próba. 2. „Csak nem képzeli, hogy egyetlen nő is akad, aki próba nélkül vásárol fürdőruhát?"

Viszont vita nélkül ki szabad próbálni a kényelmes nyugszékeket. Az egyik vevő olyan élethűen vett részt a próbán, hogy kellemesen elszenderedett.

Láttunk egy fiatal leányt, aki teljes kiránduló-felszerelést vásárolt magának, — több mint egy százast takarított meg az új árak mellett. Elképzelte a vasárnapi kirándulást, amikor majd minden szem megcsodálja a kitűnő szabású shortot. Vasárnap délután aztán megérkezett a szokásos hétvégi zápor és a kislány új ruháját rideg esőköpeny takarta el.

A vásárlók gyönyörködve nézik a gazdag áruraktárt és az új árakat jelző táblákat. Olcsóbb lett itt majdnem minden, a háncsból készült fürdőpapucs éppenúgy, mint a téli bunda. Hogy téli bundát senki sem vesz júliusban? Ezt élénken megcáfoljuk. Tettenértünk egy előrelátó asszonyt, aki éppen bundát próbált. Többen irigykedve nézték a harmincfokos hőségben: a bunda ugyanis négyszáz forinttal lett olcsóbb.

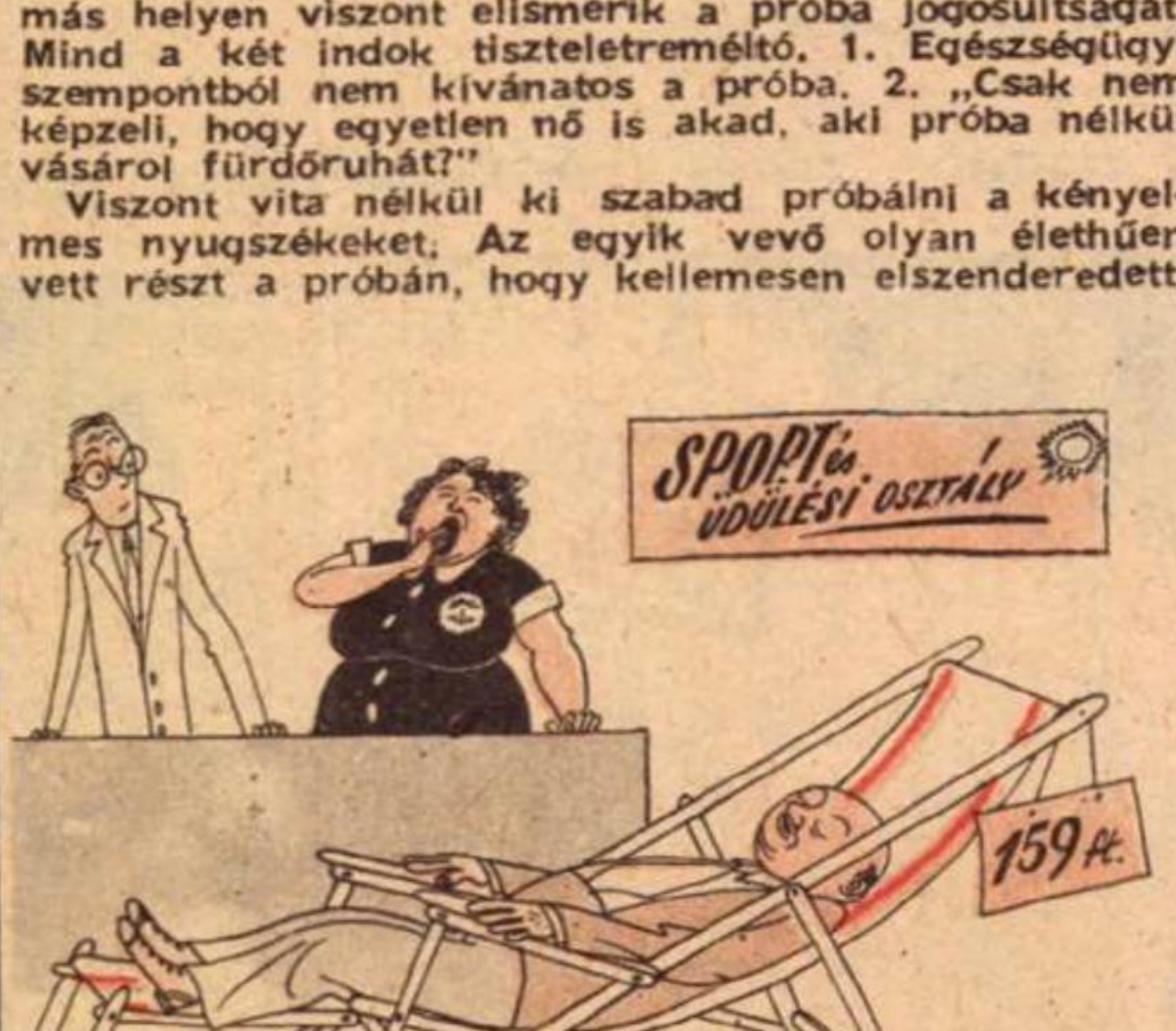

Kipiheni a vásárlás fáradalmait

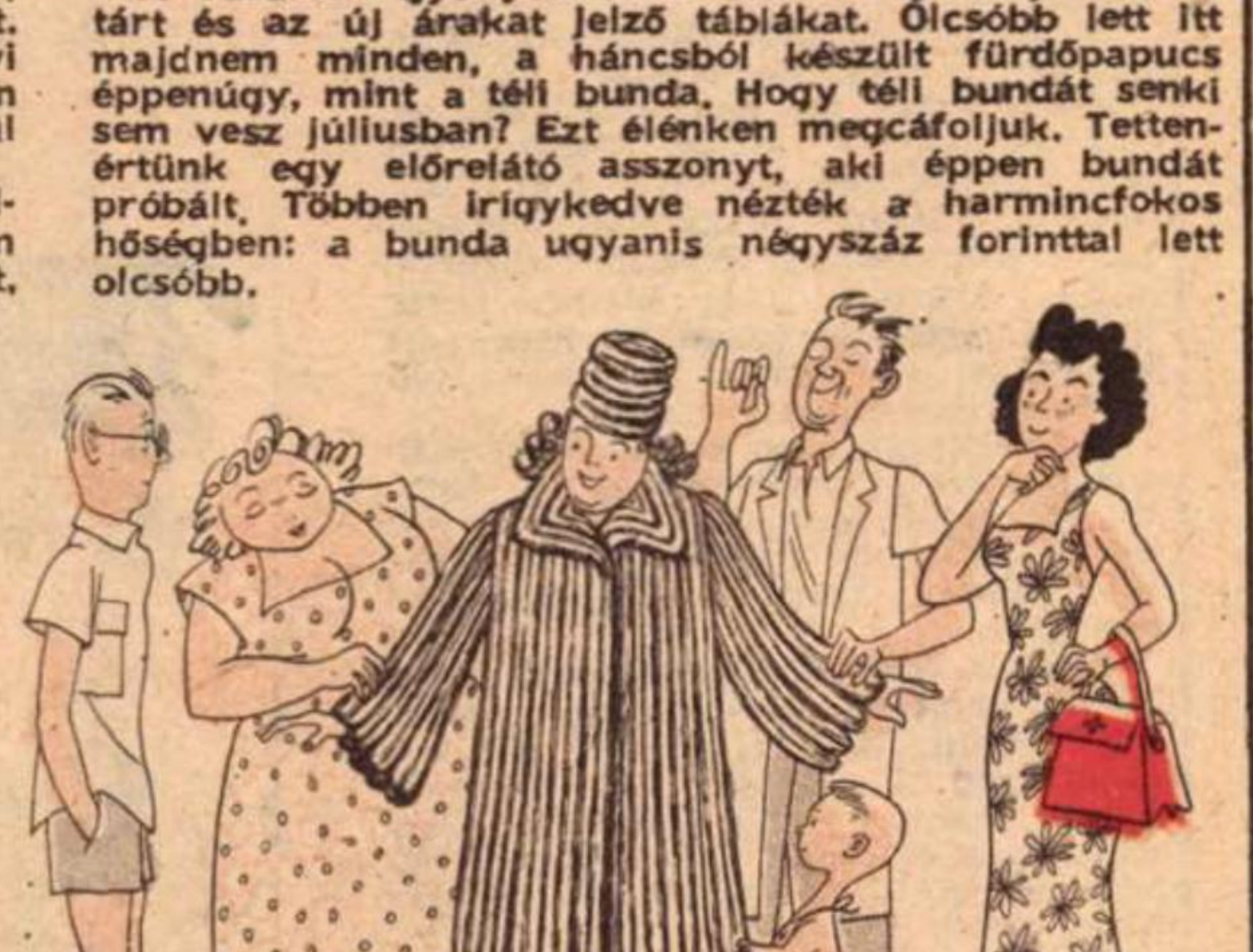

Előrelátó nő: júliusban bundát vásárol, decemberben fürdőtrikót.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Miért nem kutathat a Vasipari Kutató Intézet?

A Vasipari Kutató Intézet fontos intézmény. Feladata: a vasipar fejlesztését szolgáló kutatások elvégzése és a magyarországi üzemek kutatómunkájának irányítása.

Az intézet vezetője Verő József, Kossuth-díjas egyetemi tanár, akadémikus, európai hírű tudós, a kohászat egyik legképzettebb magyar szakértője, aki a tudomány területén hatalmas eredményeket ért el. De a bürokrácia tudományával ő sem tudott megbirkózni.

Nézzük meg közelebbről, milyen eredményes munkát végez a bürokrácia az intézet ügyei körül. Itt vagyunk az intézet metallurgiai csarnokában, ahol óvatosan kell lépkedni, mert a betonpadló besüllyedt. A süllyedést 1952. augusztusában észlelték először. Értesítették a csarnokot építő vállalatot, amely a hibát átmenetileg kijavította. 1952. novemberében megkezdődött az öntödei csarnok padlójának süllyedése is.

A hibát bejelentették és helyszíni szemlék következtek. Ezeken részt vettek: az Iparterv, az Építőtröszt, a Kohászati Minisztérium, a Vaskohászati Vállalatok jogügyi osztálya, más minisztériumok, ellenőrző szervek és különböző hivatalok kiküldöttei.

Lerögzítették a hiányosságokat és megállapították, hogy a padlósüllyedést ki kell javítani.

Ezután az Építésügyi Minisztérium „átírt" a Kohászathoz, amelylyel közölte, hogy a kivitelezőt nem terheli a felelősség. A kivitelező — bár 1953-ra nem volt kijelölése a munka elvégzésére — hajlandó volt vállalni a betonpadló javítását, — ha a Vaskutató beszerzi a cementet.

A Vaskutató tehát cementet kért, de nem kapott, mert illetékes szerv szerint az Építésügyi Minisztériumnak saját keretéből kell cementet adnia. Újabb értekezletek...

1953. június 16-án végre történik valami. Az Iparterv kéri a Vaskutat (amely nem vasból készült kút, hanem a Vasipari Kutató Intézet rövidítése), hogy az építéshez (padlójavítás) szükséges vasbeton és csatlakozási tervek elkészítésére adjon megbízást. A Vaskút megadja a megbízást.

Mint új szerv, bekapcsolódik a Földmérő és Talajvizsgáló Intézet is, amely vállalja a méréseket és a mérési eredményt — 1953 augusztus 10-re igéri.

A mérések, értekezletek tehát lankadni nem akaró iramban folynak. A Vaskut mind a mai napig úgy látja, hogy sohasem érnek véget.

Ennyit a betonpadló süllyedéséről. Térjünk át a Sice acélolvasztó-kemencére. Ennek a kemencének szállítási hiba miatt (Milánóból jött) erős a rezgése. Ezért január 25-én bevitték a Ganz Villamoshoz kijavítani. A Ganz igazgatósága március 12-ére igérte a javítást. Március 8-án a Ganz közölte, hogy a javításhoz alátámasztó bakot kell építeni, de az egyhavi munkát jelent. Viszont egy négytagú brigád munkaidő után hajlandó elvégezni a bak elkészítését, még pedig három nap alatt. A Vaskut megörült az ajánlatnak és 2200 forint célprémiumot ajánlott fel a brigádnak. Ennek a brigád tagjai örültek. De nem sokáig, mert a Ganz tervezési főnöke letiltotta a célprémiumos munkát.

Ezután a Vaskutató házilag készítette el a bakot, kivitte a Ganzba, de nem volt jó. A Ganz a hibát kijavította. Megkezdődött ezután a kemence javítása? Nem, mert a Ganz kijelentette, hogy a munkáért nem vállal felelősséget és csak a Vaskut jelenlétében javít. A Vaskut megjelent... A munkálatok alatt kitűnt, hogy a rögzítés átalakítására van szükség. Ez az átalakitási munka késik és a javítással még mindig ott tartanak, ahol februárban álltak.

Ennyit a kemencéről. Térjünk át a térvilágításra, amely az intézet hatalmas udvarát öntené el villanyfénnyel. Az Épületvilágítási Vállalat több mint nyolc hónappal ezelőtt bekapcsolta a világítást, de földólomkábel helyett a talajra alkalmatlan kábelt fektettek le és így a bekapcsolás pillanatában zárlat következett be. A világítás így egyetlen percig se működött. Felásták a talajt, kiszedték a kábelt — és azóta is minden maradt a régiben.

A Vaskutató — mint kétszer is említettük — a vasipar fejlődését és az üzemek zavartalan működését szolgálja. Arra vagyunk kíváncsiak, hogy hány értekezlet, helyszíni szemle, levélváltás, határozat, vizsgálat stb., stb. született volna, ha nem ilyen nagyfontosságú csúcsintézményről lenne szó?

A MÁV-nál nem tudják!

Májusban kezdődött, de még nem ért véget ez az ügy. Május 28, este 11 óra. Feleségemmel és fiammal a kispesti MÁV-pályaudvaron a Lajosmizse felé haladó vonatra vártunk. Fiam álmos volt és ezért leültünk egy padra. Mikor a vonat megérkezett, felszálltunk. Ekkor észrevettem, hogy kisfiam drapszinű nadrágja csupa kátrány. Feleségem nyomban megnézte az én nadrágomat, én az ő szoknyáját. A gyanú alapos volt: mi is kátrányosak voltunk.

Egy vasutas-ismerősömtől megkérdeztem, hova nyujthatom be kártérítési igényemet. A Nyugatival szemben lévő kártérítési osztályra küldött. Kijelentette, hogy ha beviszem a kátrányos ruhadarabokat, udvariasan és gyorsan elintézik az ügyet.

Elmentem a Lenin-körút 122-be. Valóban nagyon udvariasak voltak. Közölték velem, hogy a Jókai-utca 32-be kell mennem. A Jókai-utca 32-ben ismét kikérdeztek és ismét nagyon udvariasan a Lenin-körút 120. alá küldtek. Azt is megmondták, hogy a II. emelet 11. számú szobában intézik el az ügyet.

Ebben a szobában négy íróasztalt találtam. Valamennyi tele volt iratokkal, de az íróasztalok mögött senki sem ült.

Tiz percig várakoztam, azután bekopogtam a szomszéd szobába. Az egyik MÁV-os keresgélni kezdte a II. emelet 11. ismeretlen helyre távozott dolgozóit. Közben megkérdezte tőlem (udvariasan), hogy jó helyen járok-e. Megmondtam, hogy ide küldtek és a Jókai-utca 32-ben belépési cédulát is adtak, amelyen világosan olvasható, hogy a Lenin-körút 120., II. emelet 11. alá utasítottak.

Megnézte a kapubelépőmet. Megjegyezte (udvariasan), hogy ez nem jelent semmit. Én egy kicsit furcsának találtam a dolgot, hiszen még meg se kérdezte tőlem, hogy mit akarok. Végre előkerített valakit, aki — kikérdezett. (Nagyon udvariasan.) Éreztem, hogy megint rossz helyen járok és félelmem nem volt alaptalan, a mert a Keletinél lévő MÁV-igazgatóságra küldött.

MÁV-igazgatóság: Keleti. Most már negyedszer mondottam el a tényállást, mire (udvariasan) a Lenin-körút 120. alá küldtek. Oda, ahol kijelentették, hogy a Keletihez kell mennem.

Először elhatároztam, hogy ingajáratot létesítek a Keleti és a Nyugati között, de aztán úgy gondoltam: jobb, ha a Ludas Matyihoz fordulok. Talán ki tudja nyomozni, kire tartozik a bekátrányozott nadrág és szoknya kártérítési igényének elintézése, mert végre szeretnék találni egy olyan MÁV-szervet, ahol megmondják hová, kihez forduljak és hol fizetik meg a MÁV hibájából elszenvedett károsodásomat. Az se baj, ha az ügyintéző nem lesz nagyon udvarias...

Arányi József
XIII., Bocskay-u. 47.

EGY NYÁRI ÉTTEREMBEN HALLOTTUK...

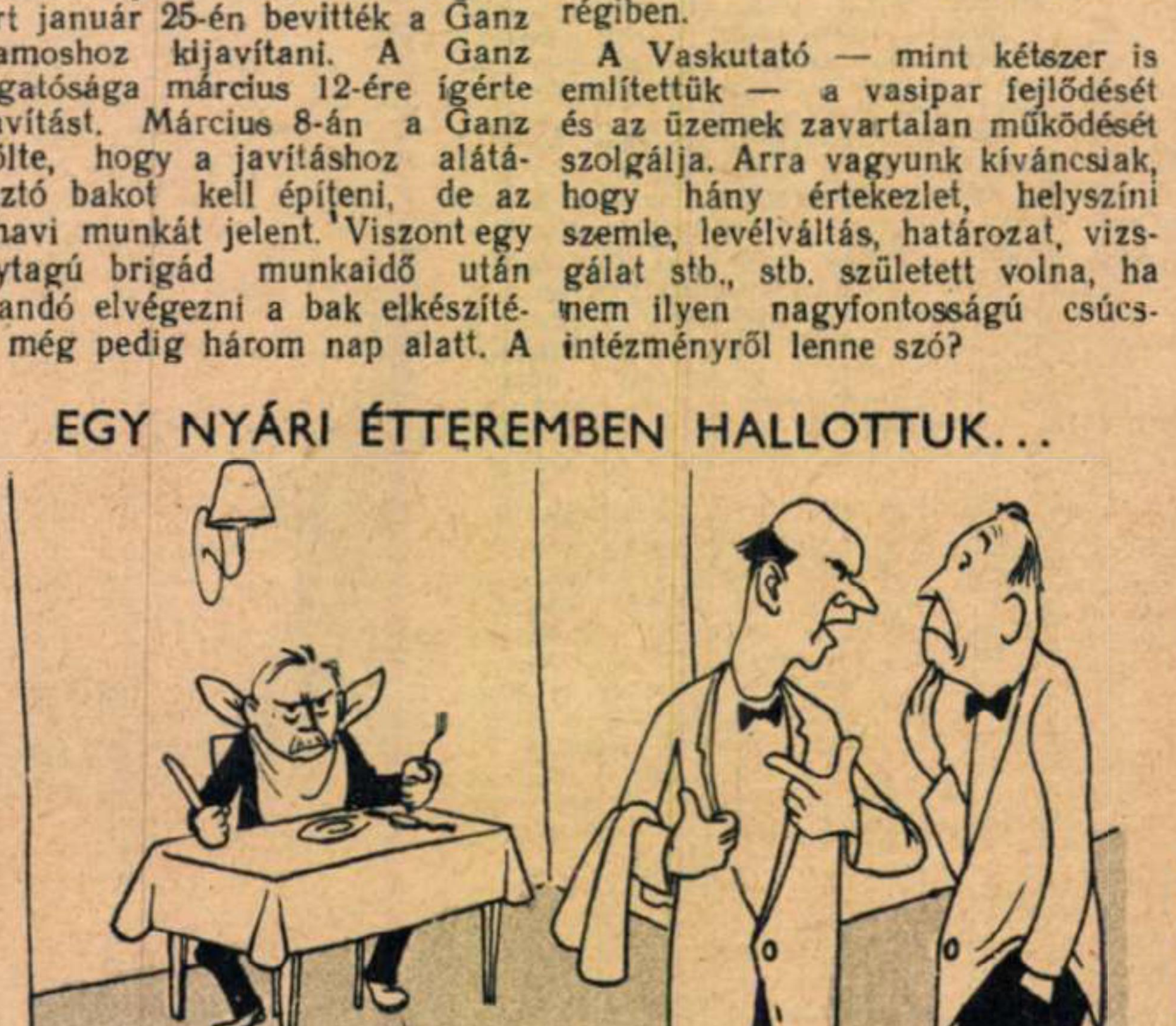

Pincér: Nem tudod, mit akarhat tőlem az az alak? Már egy órája fikszíroz...

Két kis tévedés

Az Ugocsa-moziban a „Bajazzók" című filmet játszották. Az előcsarnokban lévő falragaszon azt olvastuk, hogy az opera Verdi műve és Pagliughi is énekel benne.

Verdi sok gyönyörű operát alkotott, de a Bajazzók mégsem az ő műve, hanem Leoncavalloé.

Pagliughi nevét, úgy látszik, a világhírű énekesnő iránti különös szeretetből írták ki a falragasz szerzői. Nem hisszük, hogy ő meg nem érdemelt babérokra pályázik... Nedda szerepét ugyanis Onelia Fineschi énekli a filmben.

Más hiba nem volt a falragaszon.

Bárányos Tamás
XIII., Szent István-körút 2.

HIBA TÖRJÉN

A zalamegyei Törje községben a járási adóügyi megbízott nagy igyekezettel próbálja behajtani az adó- és beadási hátralékosok járandóságát. Ez helyes. Az adóügyi megbízott igyekezzék a meggyőzés fegyverével szorgalmazni az adófizetést.

De, hogy tudjon meggyőzni egy adóügyi megbízott másokat, ha önmagát se tudja meggyőzni. Ugyanis ő maga is adóhátralékban van és beadási kötelezettségének sem tesz eleget.

DIÓHÉJBAN

Udvardi Ferenc (V., Váci-u. 9.) írja: „A Margitszigeten sétáltam. Erre a táblára lettem figyelmes: „Virágeladás. Cserép- és vágottvirág kapható." Párpercnyi séta után ez a tábla ötlött szemembe: „Virágot a szigetről kivinni rendőrileg tilos!" A Ludas Matyi talán válaszolni tud a kérdésre: ha valaki megvette a virágot, akkor miért nem viheti haza? Ha nem szabad hazavinni, akkor miért árulja a FŐKERT? A tábla egyébként nem figyelmeztet arra, hogy „virágot szedni tilos", tehát joggal következtethetünk arra, hogy a gyönyörű szigeti virágokat nyugodtan letépheti mindenki, ha otthagyja a Szigeten.

Szegő Alice Déri-utca 18. sz. lakos sérelmezi, hogy a házzal szemben lévő szövetkezeti raktárba este tíz óra körül érkezik áruszállítmány. Hol tégla, hol vaslemez... Ezeket a holmikat nagy robajjal, néha éjszaka 2—3 óráig rakják le a kocsikról. Közben a motor egyfolytában jár. Tíz-tizenkét környékbeli ház többszáz lakójának éjszakai nyugalmát teszi tönkre ez az állapot.

Hasonló panasza van Antal Györgynek (XI., Egri József-u. 17.), aki 5 háztömb 600 lakójának panaszát tolmácsolja. Éjszakánként hatalmas robajjal rakják ki a vasakat, dömpereket, teherautók zúgnak, — senki se tud aludni...

A Tenyészforgalmi Gazdasági Iroda írja: A Kaposvári Növénytermesztési Technikum Tangazdasága a következő levelet írta hozzánk: „Benyujtottunk Önök ellen június 9-én 1504.10 forintos inkasszót, amelyen téves összeadás miatt 6 fillér differencia mutatkozik. Az inkasszó két tételből tevődik össze: tenyésztojás ellenértéke 1273.76 Ft, szállítási költség 230.40 Ft, összesen 1504.16 Ft. Kérjük, szíveskedjenek a különbözetként mutatkozó 6 fillért 31.514. 762—24. sz. egyszámlánkra átutalni. Király Lajos igazgató helyett két olvashatatlan aláírás és a bélyegző." A 6 fillér egyszámlára való beküldése helyett 30 filléres kiadást vállaltunk és levélben küldtük meg ezt a csodabogarat a Ludas Matyinak.

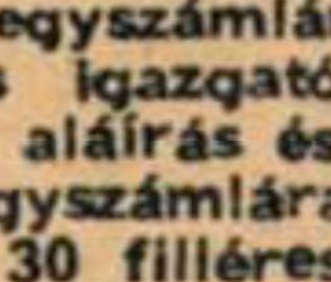

A gálosfai kisgyerekek óvodát kérnek. Van egy üresen álló épület a volt rendőrőrs helyén, ez nagyon megfelelne. Talán el lehetne intézni, hogy a szülőknek ne legyen gondjuk a gyerekekkel és többet dolgozhassanak a földeken.

Réthátí János tüskeszentpéteri lakos az új vasúti állomással kapcsolatban panaszolja, hogy a tetőt kátránnyal kenték be. Nem gondoltak arra, hogy nyáron a kátrány megolvad s az állomáson várakozó utasok ruháját tönkreteszi. Építsen — írja — a MÁV csatornát, hogy a lecsöpögő kátrány oda és ne az utasok nyakába, ruhájára csöpögjön. Az sem ártana, ha a MÁV táblát készítene „Tüskeszentpéter" felirattal, mert elfelejtették táblával ellátni az állomást. Az utasok így nem tudják, hol áll meg a vonat.

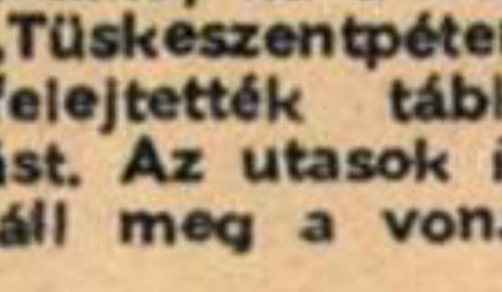

A Láng Gépgyár melegmegmunkáló üzemi dolgozói sérelmezik, hogy nem kapják meg rendszeresen a védőitalnak számító ásványvizet, — amelyet a kollektív szerződés is előír számukra. Pedig 50—60 fokos melegben dolgoznak!

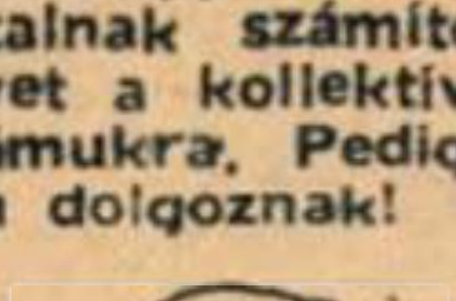

Miért rozsdásodik a tolnai fagylaltgép Pakson?

Tolna községben a Tolna és Vidéke körzeti földművesszövetkezet feladata lenne a község fagylaltellátása. A vendéglők és cukrászdák szövetkezeti kezelésbe kerültek. Az igazgatóság szeretné egyetlen cukrászdájában kielégíteni mindazokat, akik fagylaltra vágyakoznak a kánikulában, de ez a terv megvalósíthatatlan.

Tolnában a multban három helyen árultak fagylaltot, de a Vendéglátó Vállalat, amikor a szövetkezetnek átadta az egyik cukrászda helyiségét, két nagykapacitású, jóállapotban lévő fagylaltgépet elszállított a községből. Kijelentették, hogy három cukrászdából egy maradt, elég oda egy gép.

Mindössze egy kiskapacitású, gyenge gép maradt a szövetkezet birtokában. Ezzel nem tudnak annyit termelni, hogy a fogyasztókat kielégíthessék. Persze, a környéknek sem tudnak fagylaltot szállítani.

A szövetkezet igyekezett fagylaltgépet vásárolni, de sehol sem talált. Ezután a Belkereskedelmi Minisztériumhoz és a Megyei Tanács kereskedelmi osztályához fordult, de fagylaltgép helyett csak igéretet kapott. A SZÖVOSZ sem tudott segíteni.

Kiderült, hogy az egyik nagy fagylaltgép április óta a paksi Vendéglátó folyosóján porosodik, rozsdásodik. A másik gépet a szekszárdi Népbüffébe vitték, ahol most pultként használják.

Tehát a tolnai két jó gép közül az egyik Szekszárdon, a másik Pakson hever használatlanul.

Persze, a tolnaiak elégedetlenek a szövetkezettel, pedig a földművesszövetkezet mindent elkövetett, hogy jó géphez juthasson. A bürokrácia akadályozza a jó munkát. A szövetkezet igyekszik megmagyarázni a fogyasztóknak, hogy mi történt, de aki málnát, karamellt, vaniliát vagy csokoládé fagylaltot kér — és nem kap, az nem elégszik meg a magyarázattal.

Tolna és Vidéke
körzeti földművesszövetkezet
Negyvenkilenc aláírás

Ludas Matyi NEM FOGADJA EL...

Az ötös autóbusszal kapcsolatban, a Ludas Matyi június 11-i számában megjelent közlemény adatait kivizsgáltuk. Az 5/A betétjáratot huzamosabb ideig tartó utasszámlálás után helyeztük üzembe. A betétjárat megindításával a közlekedési nehézségeket kiküszöböltük, mert az 5-ös járatú kocsik a jelentkező utasigényeket kielégítik. A betétjáratok megindításának első napjaiban valóban tapasztalhatók voltak kezdeti nehézségek, amelyeket azonban időközben kiküszöböltünk.

A betétjárat közlekedését továbbra is figyelemmel kisérjük és a szükségesnek mutatkozó módosításokat végrehajtjuk.

Fővárosi Autóbuszüzem

•

A választ csak a levél utolsó bekezdésének sürgős megvalósítása esetén fogadhatjuk el, mert az 5-ös autóbusz ma sem elégiti ki az utasigényeket. Ritkán jár és túlzsúfolt. Néhány újabb 5-ös kocsit kell beállítani!

A legtöbb zenés szórakozóhelyen eltörölték a belépődíjat

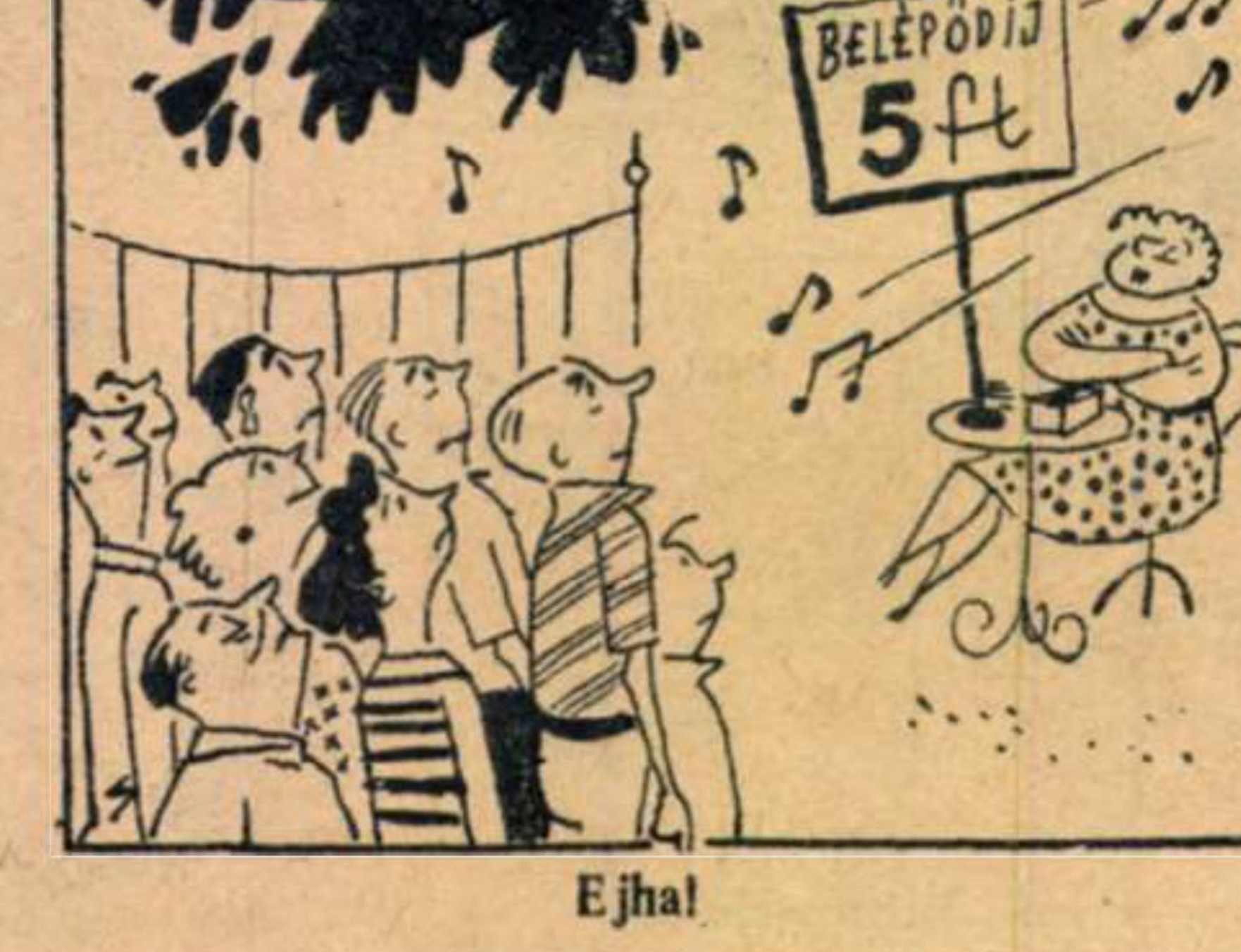

Ejha!

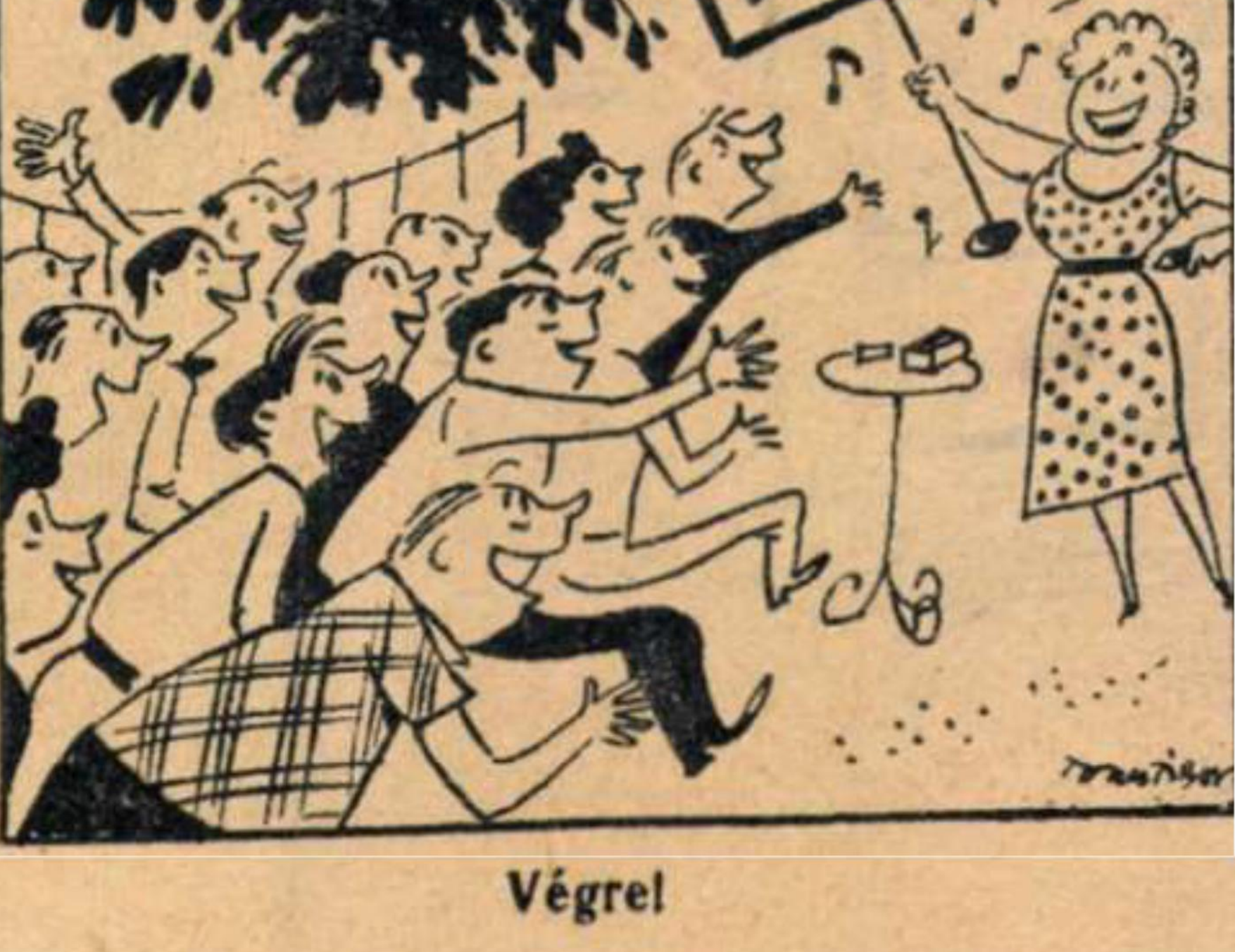

Végre!

Ne dobd el

a barack-
magot!

GYÜJTSD ÖSSZE,
KILÓJÁÉRT
FT 1.44-ET FIZET
A MÉH

Li Szin Man „érve"

Li Szin Man a hazatérésre váró hadifoglyokat erőszakkal besorozza a délkóreai hadseregbe.

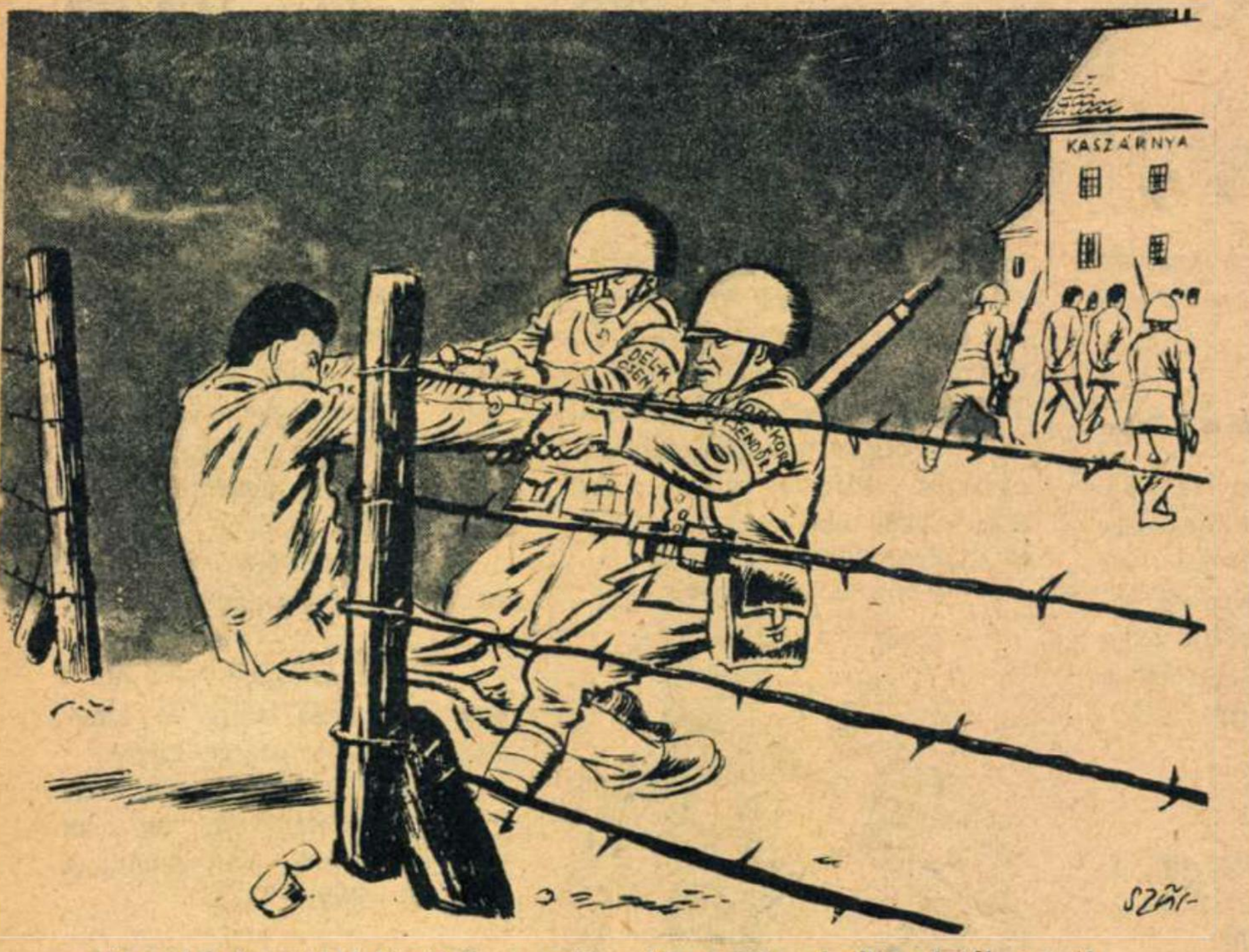

— Nem lehet ezekkel bírni! Egyszerűen otthagyják a hadifogolytáborokat!

Így kezdődött a berlini X nap...

Nyugatberlini fasiszták és amerikai támogatóik „X nap"-nak nevezték el a Kelet-Berlinben végrehajtott provokáció napját.

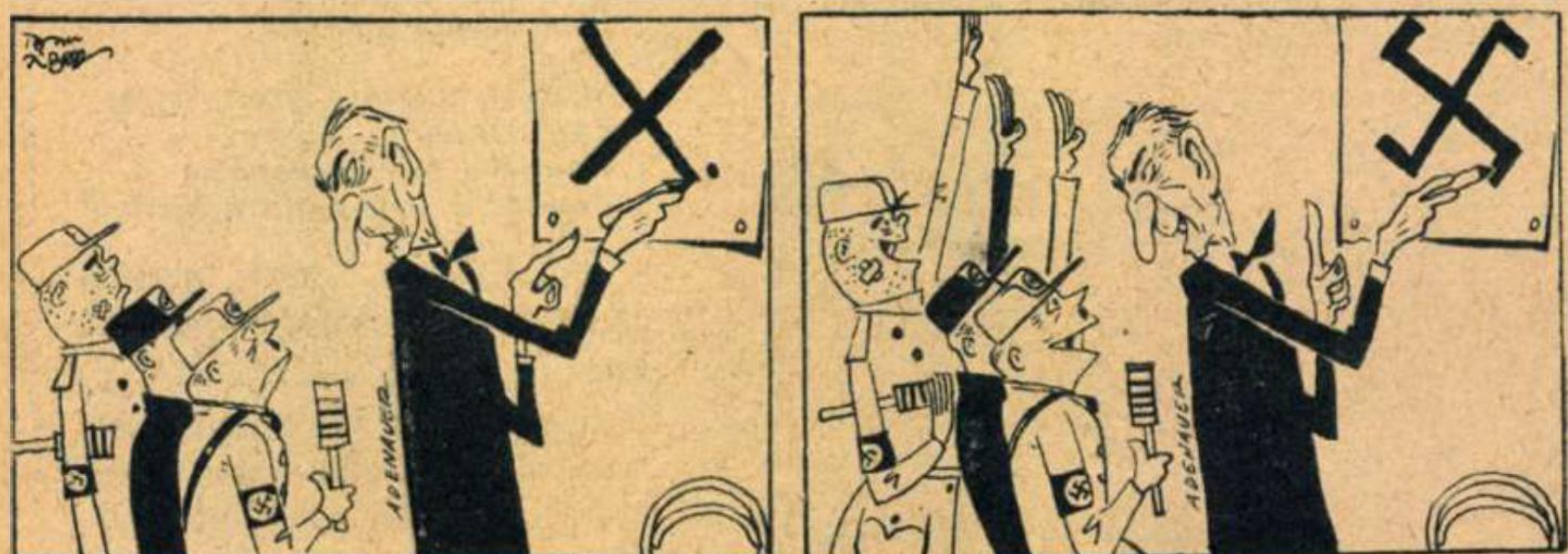

Adenauer: Ezzel jelöljük a titkos támadás napját. Értitek?
Nácik: Nem!

Adenauer: De most már csak értitek?

...és így végződött...

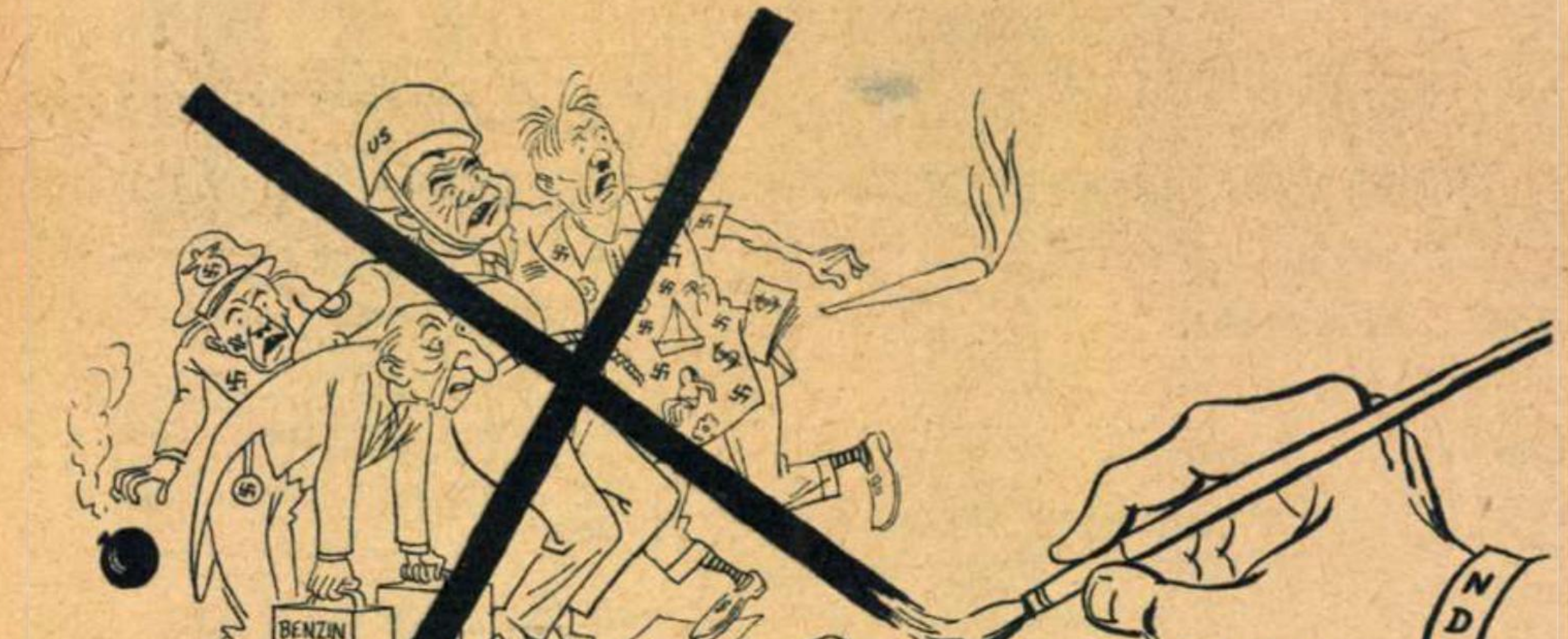

Honnan ered McCarthy hatalmas jövedelme?

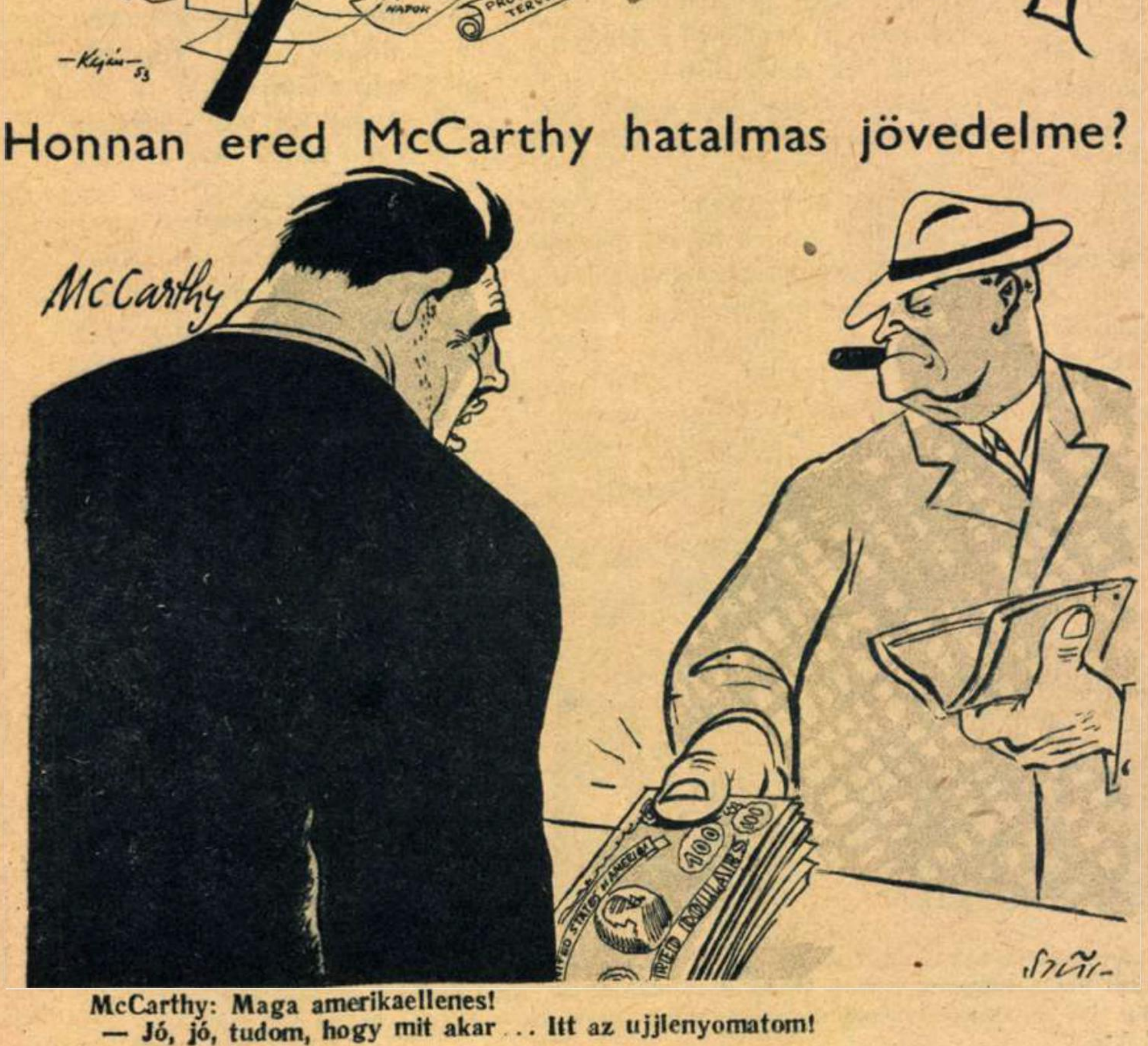

McCarthy: Maga amerikaellenes!
— Jó, jó, tudom, hogy mit akar ... Itt az ujjlenyomatom!

Imperialista panoptikum

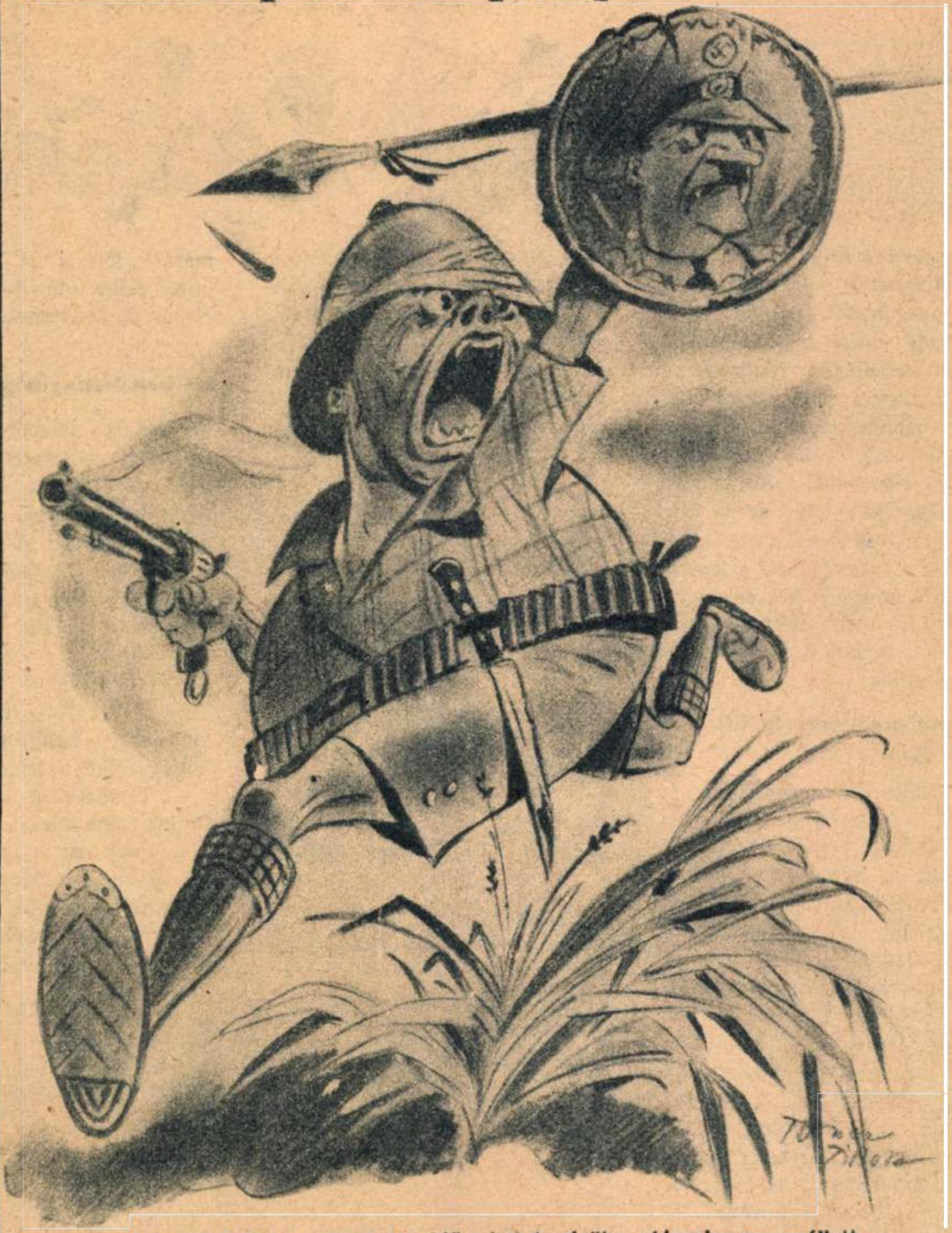

Dr. Malan, a Délafrikai Unió fajvédő miniszterelnöke, okleveles megszállott.

Jó szórakozás

Két leányom van. Mind a kettő nagyon helyes, de amit egyszer elhatároznak, annak meg kell történnie. Szombaton, mikor a délutáni zivatar alatt csuromvizesen hazaérkeztem, azzal fogadtak, feküdjek le aludni, pihenjem ki magam, mert vasárnap kirándulunk. Láttak ugyanis egy plakátot, azt anyjuk mit sem sejtve elolvasta nekik és ebből megtudták, hogy vasárnap a hűvösvölgyi Nagyréten vidám vásár lesz a gyermekeknek.

Rögtön felsorolták, hogy mi mindent fogok venni nekik. A varrókészlettől a lábbal hajtható autóig minden szerepelt ebben — természetesen két példányban. Zsuzsi, a nagyobbik, még a szomszéd Jóskára is gondolt: vegyél neki is egy rollert, akkor együtt megyünk majd „túrázni".

Mondanom sem kell, hogy vasárnap a vásár vagy 50.000 látogatója között mi is ott tolongtunk. Ültünk hajóhintán, célbalőttünk, megnéztük a box és birkózó versenyt, vettünk két papírtrombitát és gumilabdát (otthon már van három), fakanalat, fokost és két léggömböt, (az egyik rögtön szétpukkadt, a másik pedig a Hármashatár-hegy irányában elrepült). Meghallgattuk ezredszer az Apu hod med be című dalt és végignéztük a lekvárevő versenyt, ami kisebbik lányomnak különösen tetszett, mert mindenki lekváros lett.

Hidegvérem még akkor sem hagyott cserben, mikor feleségem megjelent egy lavórral, két kiló sárgabarackkal és egy mákdarálóval. A lavór ugyanis szerinte itt szebb, a barack nem olyan zöld, a mákdaráló meg masszívabb, mint Pesten. De már kezdődtek is a versenyek, négykézlábmászás, egylábon futás, zsákbanugrás. Miután kisebbik lányom ragaszkodott hozzá, mindezt vele együtt csináltam. Az eredményhirdetésnél kiderült, hogy nagyobbik lányom egy nagy doboz csokoládét nyert. Hazafelé a 83-as villamoson, amikor már az egészet megették, azt kérdi tőlem a kisebbik:

— Apu, ugye jól szórakoztál?

K. P.

Tovább fokozódik a kánikula

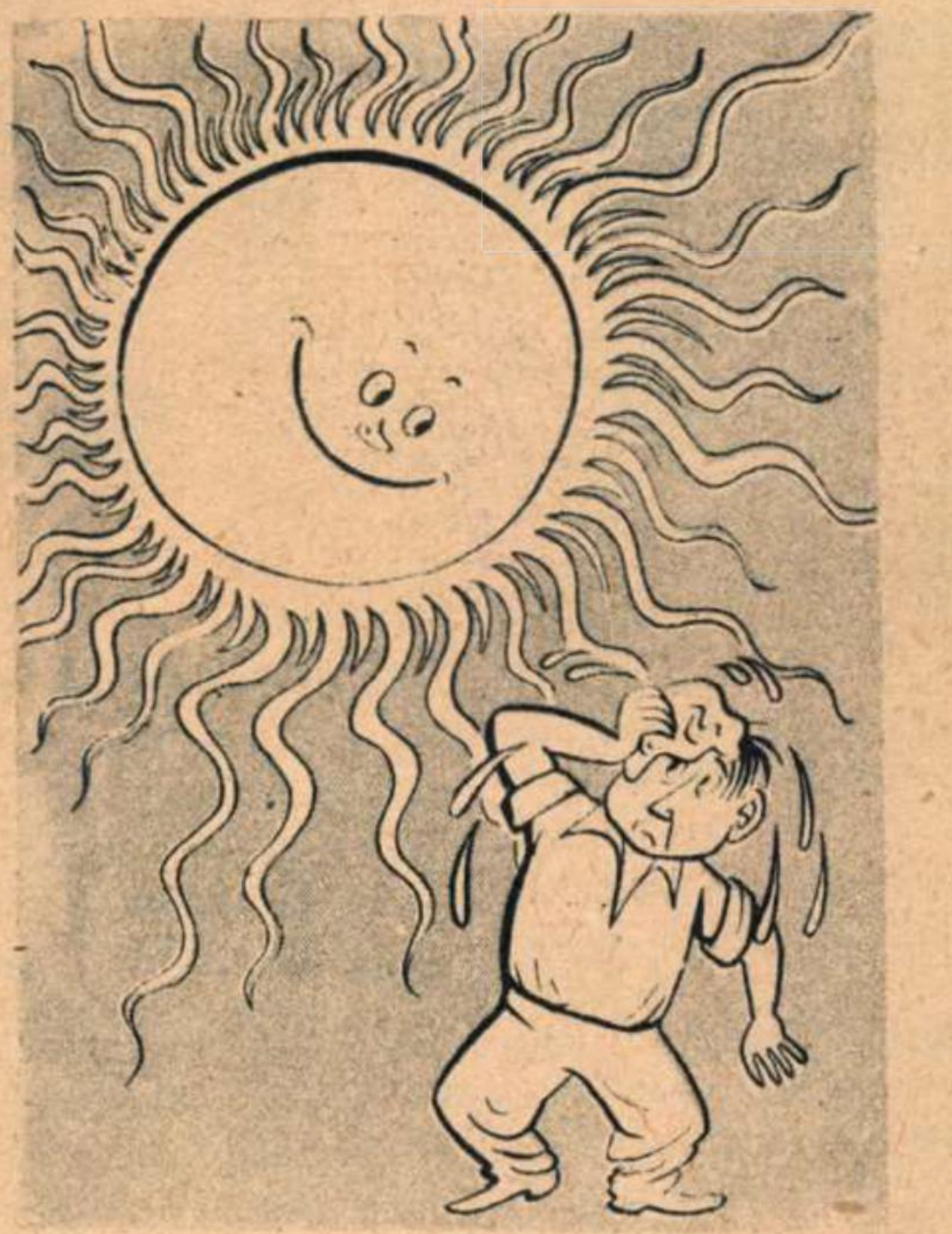

— Enyje, de rákapcsolt, Nap pajtás!
— Ez még semmi ... Figyelje majd meg a hétvégi hajrámat!

Nem így kell felkészülni a kritikára !

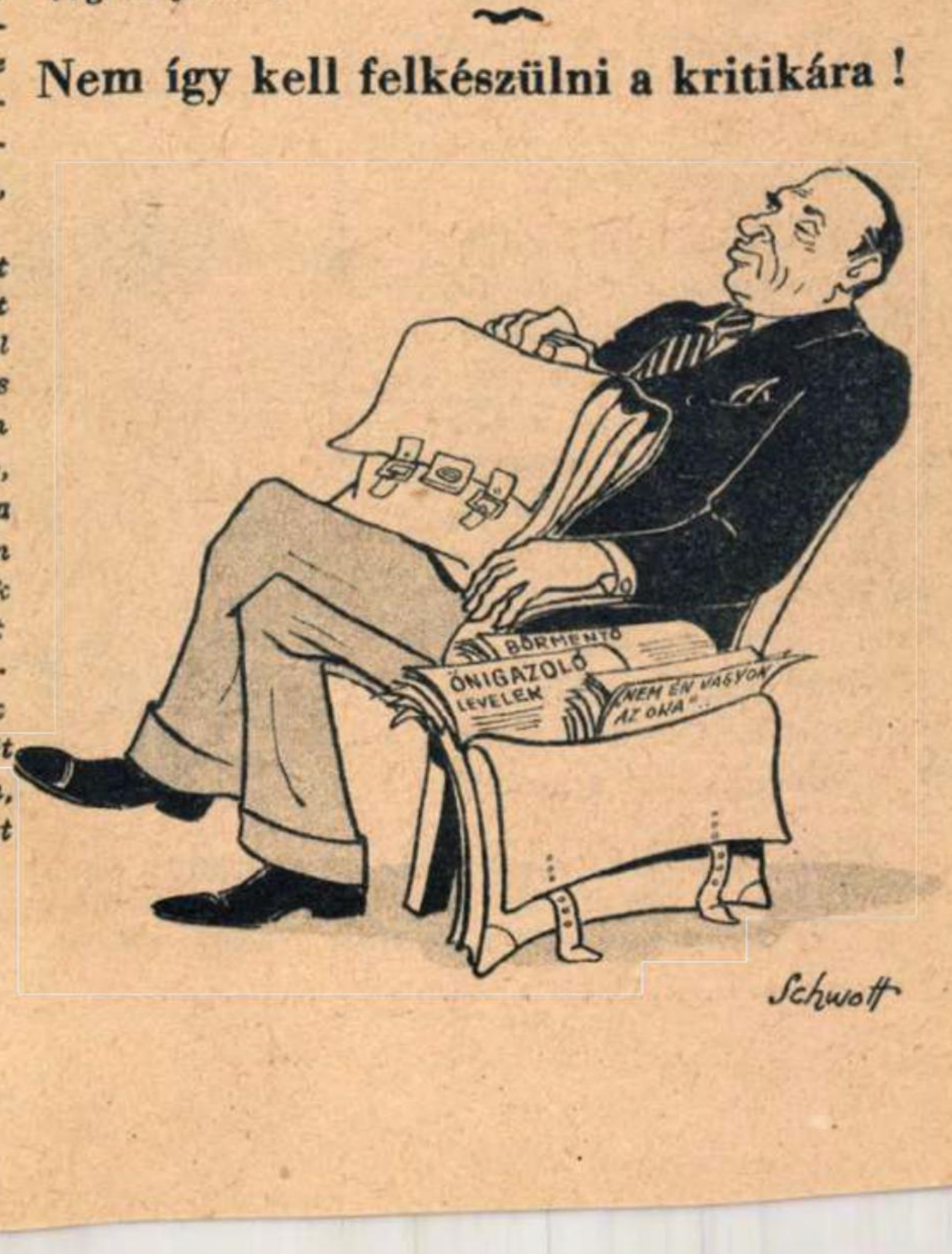

Aratás a dánszentmiklósi „Micsurin" téeszben

Gis-Mikes RIPORTJA

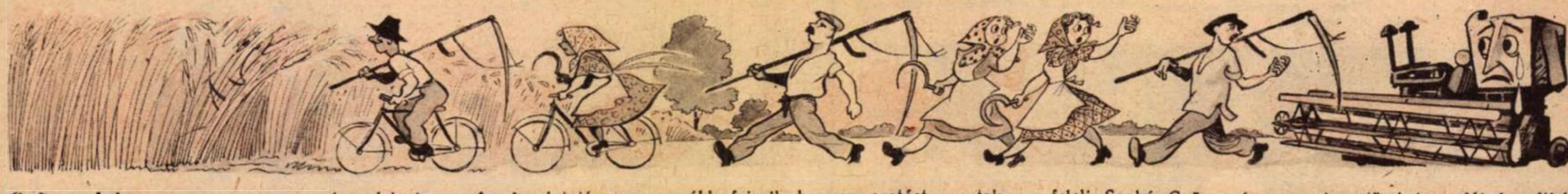

Szép, nyári nap,

jó, aratásnak való idő... A nap buzgón süt, mintha ő is munkaegységért dolgozna... Az ingem szerelmesen rámtapad... Olyan nagy a meleg, hogy attól félek, halmazállapotom menten cseppfolyóssá válik és akkor fuccs a riportnak... Az ég kék, de esküszöm, hogy szebb kék, mint a kedves olvasó menyasszonyának a szeme, s ami a legfurcsább, a levegő is kék és szénaillatú. No meg érett gabonaszagú... A dánosi határban rozsot aratnak...

Manna már nem hullik az égből,

— mondta Tabányi elvtárs, az elnök, vagyis Pali bácsi. — mire vártunk volna hát? Nekiláttunk az aratásnak. Akkora volt a rozs, hogy ki se látszottam belőle... Az aratók már öt órakor vágták a gabonát... A kaszálásnak szigorú rendje van: egy arató után jön egy kettőző, vagyis a marokszedő leány, két kasza után jön egy kötélteregető és egy kévekötő. A kereszteket közösen rakják. Hörcsögék is szeretnének beállni a brigádba, de a brigádtagok nem fogadják el ezt a „szíves segítséget"... Minden évben megmondják a hörcsögfamiliának, hogy minden egyes szemre igényt tart a téesz, mégis van pofájuk jelentkezni... És milyen nagy pofájuk van!... A kaszálók szép egyforma ütemben végigmennek a táblán, aztán visszaballagnak az elejére és újra kezdik... Az első kaszás diktálja a tempót, nem lehet közben megállni és a lányokkal terefeférélni... A lányok néha rágyujtanak valami dalra, énekszóval, mintha könnyebben menne a kaszálás...

Akkora volt a rozs, hogy ki sem látszottam belőle.

Tekintélyes személyiség

az aratók között a vízhordófiú. A Petőfi-brigádnál Fehér Józsika tölti be ezt a komoly funkciót, a brigádtagok nagy megelégedésére... A vízhordófiú friss, hűs vizet hoz a közeli tanyáról és hol itt, hol ott tűnik fel kék kannájával... Nincs egyéb kötelessége, csak az, hogy pattanjon, mint a bolha, ha valahol vizért kiáltanak. Ha nem lusta a gyerek, akkor övé az összes fogolytojás, amit a gabonában lelnek... A fogolytojásnak pedig nagy csereértéke van a gyerekek között... Előfordul néha, hogy tréfából elküldik Józsit: nézze meg az ég alját, nem lóg-e az eső lába, de Fehér Józsika nem megy, ő nem hagyja ott a hivatalát...

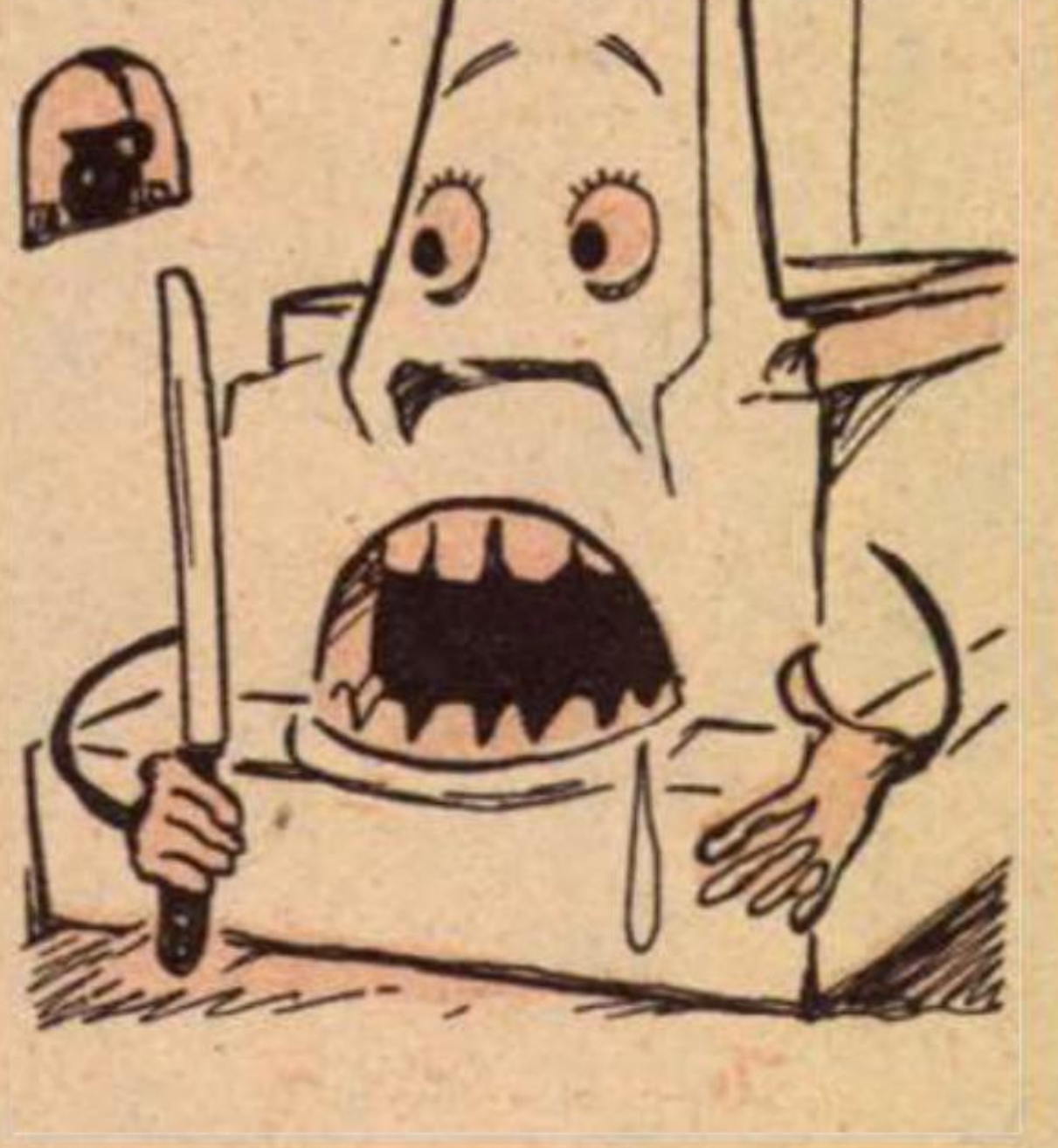

Minél hamarább fejezik be az aratást, annál előbb fűthetik be a kemencét az új kenyérnek.

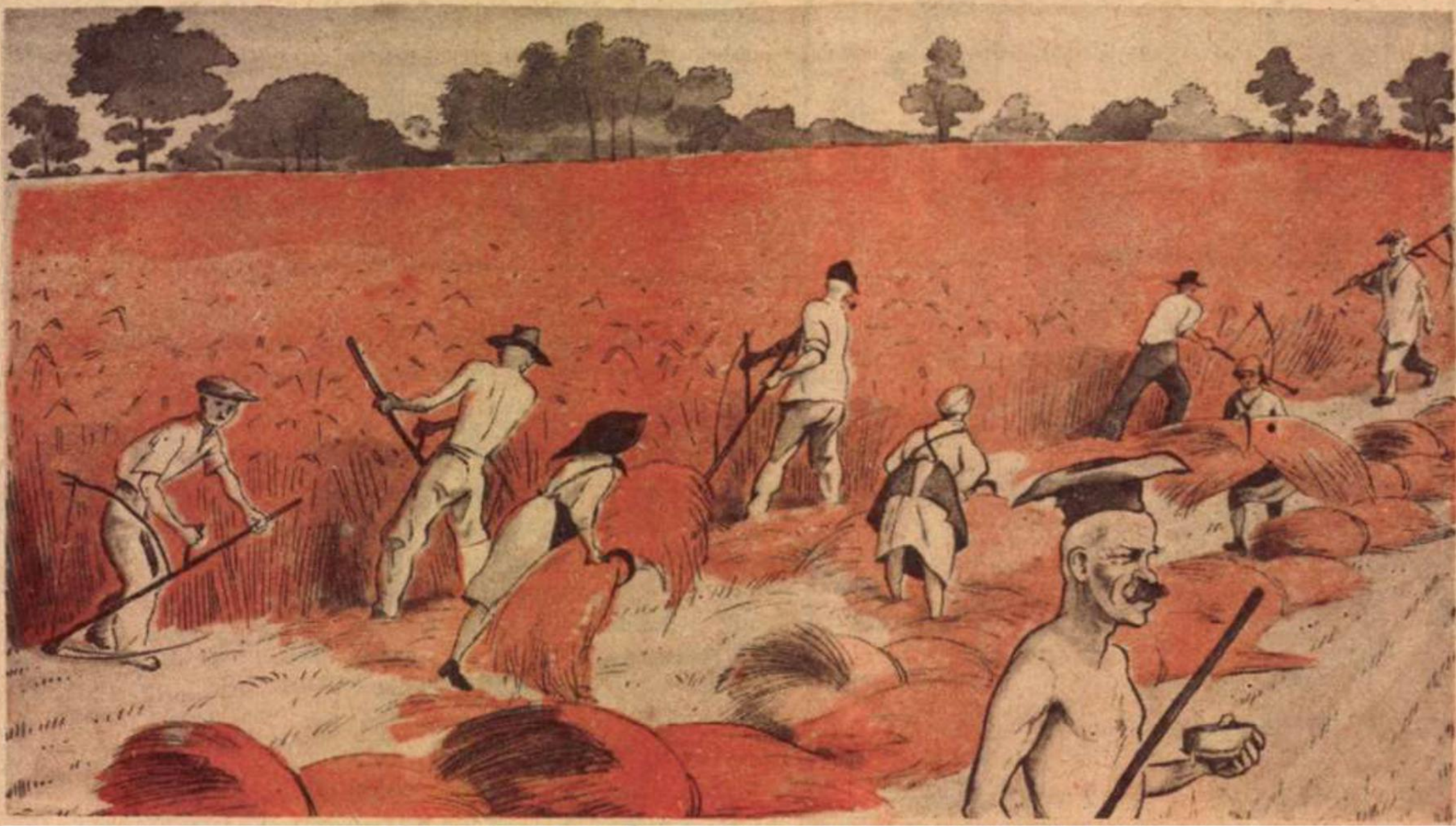

A DÁNOSI HATÁRBAN ROZSOT ARATNAK...

De nemcsak kézzel aratnak,

hanem kombájn is dolgozik a „Micsurin" földjén, és jelentősen megkönnyíti a téesz-tagok munkáját... Öröm nézni, hogy dolgozik ez az okos gép... S nem a masina tehet arról, ha beüt a ménkű: csapágyolvadás, vagy ehhez hasonló... Mondom nem a gép tehet róla... Ne szaporítsuk a szót, ne kerülgessük a forró kását: a gépállomás nem készült fel rendesen az aratásra. Persze sebtiben kijavítják a hibákat, de a kombájn mégis csak áll egyideig, s a gabona nem vár... Aratni kell... Minél hamarább fejezik be az aratást, annál előbb fűthetik be a kemencét az új kenyérnek.

Délben letanyáznak a hűsbe

valamelyik terebélyes fa alá, s ott aztán elheveredve megeszik a hazulról hozott ebédet. Az egyik bácsi nagy edényből kanalazza a levest. Az edény lehet másfélliteres. Amikor befejezte a levesevést, megkérdezem:

— Mind megette?

— Mind.

— Tele volt?

— Tele volt... Még meg is tapostuk! — hangzott a válasz.

Megszólalt a felesége:

— Tökfőzeléket is hoztam... De hús kéne hozzá...

— Fogj egy szöcskét! — feleli rá vígan a bácsi.

De aztán kiderül, hogy nem kell szöcskére vadászni, mert osztanak majd szalonnát meg húst... A téesz vezetősége csak későn kapott észbe, hogy az aratókról gondoskodni kell. Most tárgyalnak a földművesszövetkezettel szalonna-ügyben. Jó, hogy nem Luca napjára akarnak szalonnát osztani az aratóknak... Evés közben bizony majd mindegyiküknek a szalonna jár a fejében...

Ebéd után megkérdezzük:

— Az új kormányprogrammot olvasták?

— Rádión hallottuk! — mondják bólogatva.

— No és mi a véleményük?

— Hát én csak annyit mondhatok, — feleli Szabó Györgyné, — hogy nem lépek ki a téeszből, dehogy is lépek! Tavaly az elszámoláskor szépen kaptunk... Természetben is, meg pénzben is... Pedig a tavalyi esztendő aszályos esztendő volt... Az idén sokkal több lesz... Nekünk jó dolgunk van a téeszben!

A többiek is helyeselnek.

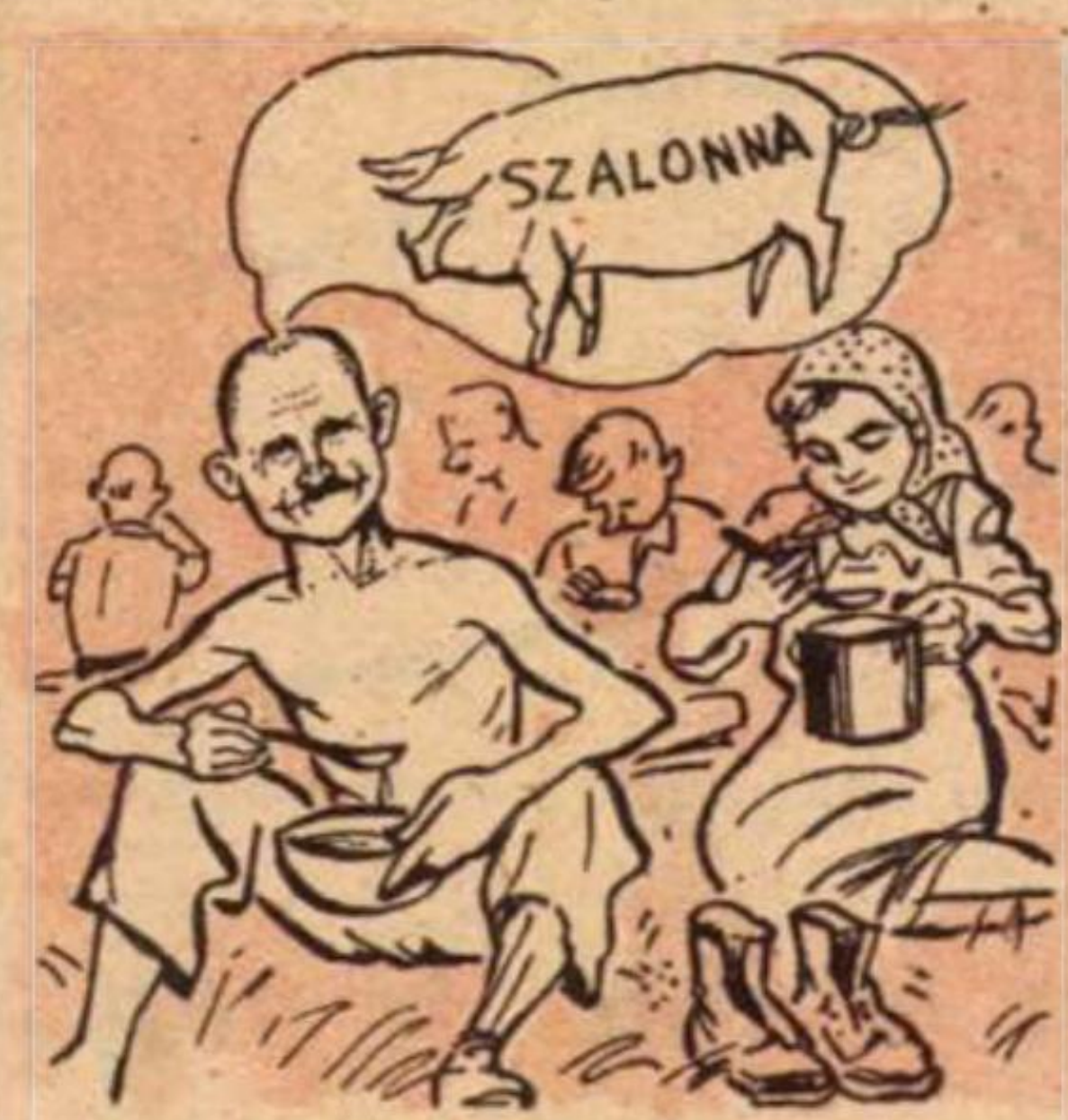

Evés közben bizony majd mindegyiküknek a szalonna jár a fejében...

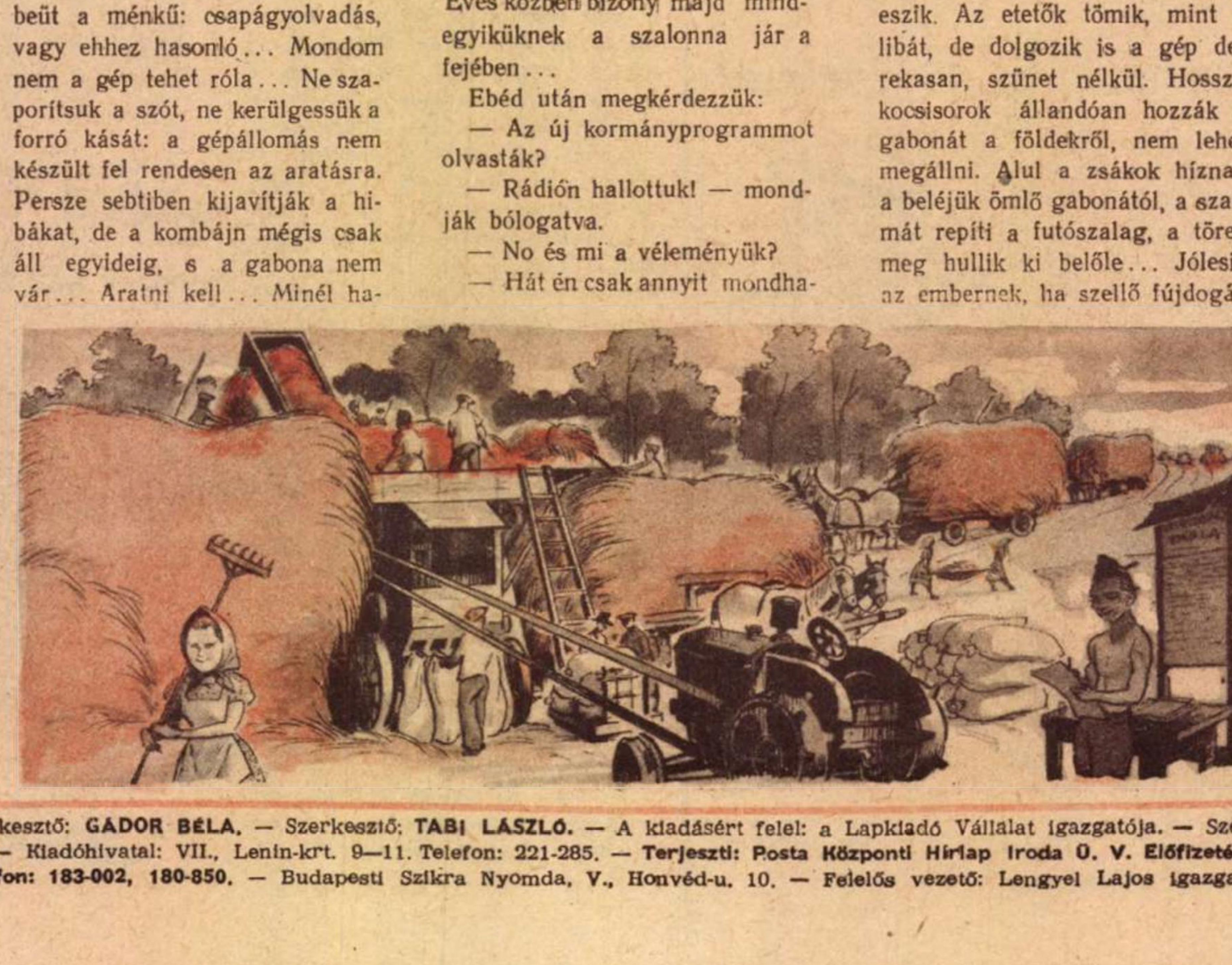

Cséplés.

A cséplőgépet Jucika hajtja. No, nem egy kislány, hanem a Jucika nevű traktor. A cséplőgépen tábla: a gép normája 117 mázsa. Tegnapi eredmény: 167 mázsa. A cséplőgép állandóan eszik. Az etetők tömik, mint a libát, de dolgozik is a gép derekasan, szünet nélkül. Hosszú kocsisorok állandóan hozzák a gabonát a földekről, nem lehet megállni. Alul a zsákok híznak a beléjük ömlő gabonától, a szalmát repíti a futószalag, a törek meg hullik ki belőle... Jólesik az embernek, ha szellő fújdogál, csak a töreket ne fújná széjjel. Be kellene szervezni a szelet: inkább összefújná, mint széjjel. Mondja a cséplési ellenőr, hogy szép eredményeket értek el a cséplők és hogy a szemveszteség még a megengedett két százaléknál is kevesebb,

— Fölköszöntötte már őket ezért a rigmusbrigád? — kérdezem.

— Rigmusbrigád? — nevet egy törekhordó leány, — kinek van arra ideje aratás idején?

Ez hát a helyzet a kultúrmunka területén? Ha ők nem mondanak, akkor mi mondunk rigmust róluk:

Pihen most a rigmusbrigád,
Sajnálják a tüdőt, gigát,
Azt mondják: aratunk,
Ezért nem szól a dalunk!

Ne aludjon most a brigád,
Csúfoljon ki minden hibát,
A lustát, hanyagot,
Talál hozzá anyagot.

Szálljon vígan rigmus, ének,
Érdemesről a dicséret.
Hallgass hát szavunkra:
Könnyebb lesz majd a munka!

Tudjuk, hogy most minden munkáskézre szükség van, de azért, ha lehet csinálјanak egy rigmusbrigádot. Ne mondják azt, hogy majd aratás után, mert aratás után jön a gyümölcsszedés, aztán a szüret, később az őszi szántás... Munka mindig van, legyen rigmus is mindig.

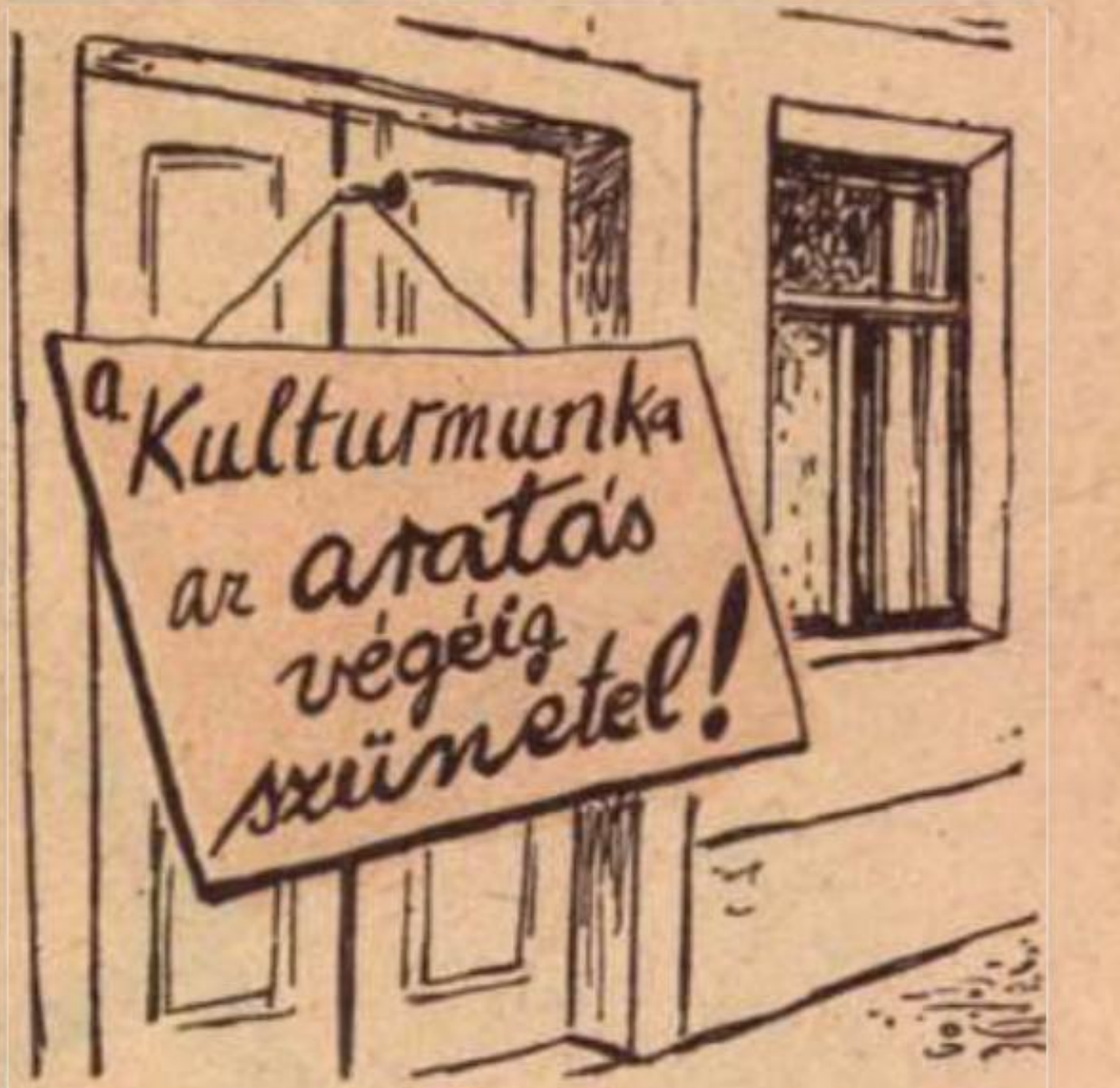

Ez a helyzet a kultúrmunka területén.

Pali bácsinak fől a feje,

mert úgye először is itt van az aratás... Az még csak menne valahogy, mert mindenki arat, még a könyvelő is... Ménesi elvtárs két tétel elkönyvelése között learat egy rend rozsot... De a kukoricát meg kellene kapálni, a gyümölcsöt meg kellene permetezni... Nincs hozzá ember... Illetve volna, de valahogy rosszul szervezték meg a munkát... No meg aztán itt vannak az öt- és tíznapos jelentések, ilyen-olyan statisztikák, csak győzze az ember kitölteni őket... De azért nem ideges az elnök elvtárs, mert tudja, hogy az idén olyan termés lesz a „Micsurin" földjén, de az egész országban is, hogy az valami csuda.

Utószó

Mire ez a cikk megjelenik, már biztosan régen learatták a rozsot és a búzát is vágni kezdték... A kedves olvasót tehát megnyugtathatom: búza is lesz, bor is lesz, békesség is lesz.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11.
Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat:
V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-002, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.